

BIULETYN

ZWIĄZKU POLSKICH KAWALERÓW MALTAŃSKICH

SUWERENNEGO RYCERSKIEGO ZAKONU SZPITALNIKÓW ŚW. JANA JEROZOLIMSKIEGO,
ZWANEGO RODYJSKIM I MALTAŃSKIM

I
POMOCY MALTAŃSKIEJ

Nowy Zarząd Związku Polskich Kawalerów Maltańskich

New Board of the Polish Association of Knights of Malta

Siedzą od lewej:
I v-ce Prezydent Maciej Koszutski
Prezydent Honorowy J.E. Władysław hr. Tarnowski
Prezydent J.E. Andrzej Potworowski
II v-ce Prezydent Krzysztof Moczurad

Stoją od lewej:
Kancelarz Adam Leszczyński
Skarbnik Tomasz Ździebkowski
Szpitalnik Tomasz Krupiński
Członkowie Zarządu:
Stanisław Szweycer
Andrzej Baehr
Stanisław Górski

Seated, from left:
1st V President Maciej Koszutski
Honorary President H.E. Władysław Count Tarnowski
President H.E. Andrzej Potworowski
2nd V President Krzysztof Moczurad

Standing, from left:
Chancellor Adam Leszczyński
Treasurer Tomasz Ździebkowski
Hospitalier Tomasz Krupiński
Board Members:
Stanisław Szweycer
Andrzej Baehr
Stanisław Górski

Nowi członkowie Związku

Decyzją Rady Suwerennej z dnia 25 października 2007 zostali przyjęci do Zakonu:

J.E. ks. Arcybiskup Stanisław Gądecki - Kapelan Konwentualny ad Honorem, Metropolita Poznański.

Sławomir Jan Willenberg - Kawaler Łaski Magistralnej, lekarz chirurg, żonaty, ma syna i córkę.

Ks. Jan Słowiński – Kapelan Magistralny, mieszka i pracuje w Rzymie.

Decyzją Rady Suwerennej kfr Stanisław Górski KHiD został podniesiony do kategorii Kawalerów Honoru i Dewocji w Posłuszeństwie. Śluby posłuszeństwa złożył na ręce J.E. Prezydenta Honorowego ZPKM Władysława hr. Tarnowskiego w katedrze wawelskiej w dniu 24 listopada br., podczas uroczystej mszy świętej.

W dniach 24-28 sierpnia 2007 odbyła się II Maltańska Piesza Pielgrzymka Delegatury Górnośląskiej Związku Polskich Kawalerów Maltańskich na Jasną Górę. W pielgrzymce uczestniczyły 22 osoby, w tym 18 Wolontariuszy Maltańskiego Punktu Pomocy Środowiskowej, Ośrodka Maltańskiego z Katowic, Maltańskiej Służby Medycznej Oddziału Katowice oraz Maltańskiej Służby Medycznej Oddziału Skawieńskiego a także 4 osoby niepełnosprawne o średnim stopniu upośledzenia fizycznego poruszające się na wózku inwalidzkim. Niepełnosprawni uczestnicy pielgrzymki, to mieszkańcy Domu Pomocy Społecznej pod wezwaniem Miłosierdzia Bożego w Mikołowie - Borowej Wsi oraz mieszkanka miasta Katowice.

II Maltańska Piesza Pielgrzymka na Jasną Górę wyruszyła na szlak pielgrzymkowy z Zawiercia. Trasa pielgrzymki została zaplanowana szlakiem Jury Krakowsko - Częstochowskiej, przez takie miejscowości jak Mirów, Żarki, Leśniowo, Przybynów, Olsztyn, Częstochowa. W nocy 25 na 26 sierpnia pielgrzymi odbyli nocne czuwanie w Kaplicy Cudownego Obrazu na Jasnej Górze polecając Matce intencje prywatne oraz zawierając dzieła Z P K M. 27 sierpnia grupa pielgrzymkowa wyruszyła w trasę powrotną, która również została zaplanowana szlakiem Jury Krakowsko-Częstochowskiej z noclegiem w Żarkach, zaś w dniu 28 sierpnia zakończyliśmy trud pielgrzymowania w Zawierciu w Parafii pod wezwaniem Św.Św. Apostołów Piotra i Pawła skąd wyruszyliśmy. II Piesza Pielgrzymka Maltańska Delegatury Górnośląskiej Związku Polskich Kawalerów Maltańskich została zorganizowana pod patronatem Związku Polskich Kawalerów Maltańskich i dołączona do 24 Pieszej Pielgrzymki z Zawiercia na Jasną Górę za co z serca dziękujemy Ks. Proboszczowi Zenonowi Gajdzie z Kolegiaty pod wezwaniem Św. Św. Apostołów Piotra i Pawła w Zawierciu. (Łukasz Jarski)

fol. Tomasz Majcher

(Łukasz Jarski)

New members of the Order

By decision of the Sovereign Council of October 25, 2007, the following were admitted to the Order:

H.E. Abp. Stanisław Gądecki – Conventual Chaplain ad Honorem – Metropolitan Archbishop of Poznań.

Sławomir Jan Willenberg – Knight of Magistral Grace – physician, surgeon; married, has a son and daughter.

Rev. Jan Słowiński – Magistral Chaplain – resides and works in Rome.

By decision of the Sovereign Council, confrère Stanisław Górski, Knight of Honor and Devotion, was raised to the rank of Knight of Honor and Devotion in Obedience. He made his vows of obedience to the Association's Honorary President, Count Władysław Tarnowski, at a solemn mass in the cathedral of Kraków on November 24, 2007.

On August 24-28, the Upper Silesian Delegation of the Polish Association of Knights of Malta made its second annual pedestrian pilgrimage to the Shrine of Our Lady of Częstochowa. There were 22 participants, including 18 volunteers from the Maltese Social Assistance Center in Katowice and from Maltese Medical Corps units from Katowice and Skawina, and 4 handicapped persons in wheelchairs. The handicapped participants were residents of the Divine Mercy Social Center in Mikołów, and a female resident from the city of

Katowice. The pilgrimage set off from Zawiercie, along a route following the Kraków-Częstochowa highlands through such towns as Mirów, Żarki, Leśniowo, Przybynów, Olsztyn, to Częstochowa. On the night of August 24-25, the pilgrims held an all-night vigil in the Chapel of the Miraculous Icon of Our Lady of Częstochowa. The pilgrimage set out on its return trip on the 27th, along the same route, with an overnight in Żarki, and ended on the 28th at Sts. Peter and Paul Parish in Zawiercie. The second pedestrian pilgrimage of the Upper Silesian Delegation was organized under the patronage of the Polish Association of Knights of Malta, and attached to the 24th pedestrian pilgrimage from Zawiercie to Częstochowa, for which

W dniach 5-10 października 2007 odbyła się pielgrzymka Zakonu Maltańskiego do Ziemi Świętej. Wzięło w niej udział około 1300 osób, członków Zakonu, ich rodzin i przyjaciół. Grupa polska (5-15 października) liczyła 50 osób. O niezapomnianych przeżyciach i doświadczeniach pielgrzymki pisze jej uczestnik, kfr Jacek hr. Mycielski na stronie internetowej www.zakonmaltanski.pl. (Łukasz Jarski)

W dniach 24 do 25 listopada 2007 odbył się Konwent wyborczy naszego Związku. Wybrano nowe władze ZPKM na pięcioletnią kadencję.

Wyniki wyborów:

PREZYDENT
J.E. Andrzej Potworowski

WICEPREZYDENCI
I wiceprezydent Maciej Koszutski
II wiceprezydent Krzysztof Moczurad

ZARZĄD
Kancelerz
Adam Leszczyński

Skarbnik
Tomasz Ździebkowski

Szpitalnik
Tomasz Krupiński

CZŁONKOWIE ZARZĄDU
Andrzej Baehr
Stanisław Górski
Stanisław Szweycer

KOMISJA REWIZYJNA
Paweł Gieryński
Łukasz Jarski
Stanisław Rybicki
Zastępcy
Włodzimierz Mier-Jędrzejowicz
Robert Wiraszka

KOMISJA BADAWCZA
Juliusz hr. Ostrowski
Lech Sulimierski
Zastępcy
Stanisław Deskur
Kacper Krasicki

KOMISJA DYSCYPLINY I ETYKI
Ks. Kazimierz Królak
Jan Olizar
Aleksander hr. Tarnowski
Zastępcy
Maciej Bednarkiewicz
Rafał Górski

we sincerely thank Fr. Zenon Gajda, Pastor of Sts. Peter and Paul Parish in Zawiercie. (Łukasz Jarski)

On October 5-10, 2007, the Order of Malta held its pilgrimage to the Holy Land. Approximately 1300 persons took part – members of the Order, their families and friends. The Polish contingent numbered 50 persons. (Łukasz Jarski)

On November 24 & 25, our Association held its Electoral Assembly, which elected new officers and board members to a five-year term.

Election results:

PRESIDENT
H.E. Andrzej Potworowski

VICE PRESIDENTS
I Vice President Maciej Koszutski
II Vice President Krzysztof Moczurad

OFFICERS
Chancellor
Adam Leszczyński

Treasurer
Tomasz Ździebkowski

Hospitaller
Tomasz Krupiński

BOARD OF DIRECTORS
Andrzej Baehr
Stanisław Górski
Stanisław Szweycer

AUDIT COMMISSION
Paweł Gieryński
Łukasz Jarski
Stanisław Rybicki
Alternates
Włodzimierz Mier-Jędrzejowicz
Robert Wiraszka

EXAMINING COMMISSION
Juliusz hr. Ostrowski
Lech Sulimierski
Alternates
Stanisław Deskur
Kacper Krasicki

DISCIPLINARY AND ETHICS COMMISSION
Ks. Kazimierz Królak
Jan Olizar
Aleksander hr. Tarnowski
Alternates
Maciej Bednarkiewicz
Rafał Górski

Konwent zaakceptował kandydata na Głównego Kapelana Związku. Został nim J.E. ks. Andrzej Dziuba, Biskup Łowicki. Zastąpił on wieloletniego Głównego Kapelana, Ojca Przeora Regisa Barwiga, któremu serdecznie dziękujemy za tak doskonale sprawowaną posługę duszpasterską dla naszego środowiska.

Podczas Konwentu wręczono doroczne nagrody.

Nagrodę ZPKM otrzymała mgr Ewa Bodek - jako wyróżniająca się wolontariusz hospicjum.

Nagrodę Feniksa otrzymał dr Dariusz Karłowicz, w uznaniu jego wkładu w budowanie cywilizacji życia.

■ Koncert dobroczynny, V Wieczór Maltański w Narodowym Starym Teatrze w Krakowie odbył się 26 listopada 2007. Dochód z koncertu został przeznaczony na wyposażenie gabinetu hydroterapii w Maltańskim Centrum Pomocy Niepełnosprawnym Dzieciom i Ich Rodzinom na Woli Justowskiej.

The Assembly accepted the candidacy of a new Head Chaplain of the Association – H.E. Andrzej Dziuba, Bishop of Łowicz. He replaces Prior Regis Barwig, who held this post for many years, to whom we offer sincere thanks for his outstanding pastoral service to our community.

Annual awards were presented during the Assembly:

The Award of the Polish Association of Knights of Malta was given to Ewa Brodek, in recognition of her outstanding service as a volunteer at the hospice.

The Feniks Award was given to Dr. Dariusz Karłowicz, in recognition of his efforts in building the culture of life.

■ The annual benefit concert, the 5th Maltese Evening in the Old National Theater in Kraków, was held on November 26. Income from the concert was designated for equipping the hydrotherapy facility at the Maltese Center for Assistance to Handicapped Children and Their Families in the Wola Justynowska district of Kraków.

foto. Marek Tomik

■ Delegatura Górnośląska Związku Polskich Kawalerów Maltańskich wspólnie z Fundacją Caritas Katowice zorganizowała w dniu 15 grudnia 2007 roku w Teatrze Małym w Tychach Koncert Dobroczynny „**Tylko dusza czyni ludzi bogatymi**”. Wystąpiły solistki Teatru Rozrywki z Chorzowa Maria Meyer i Elżbieta Okupska. Celem koncertu było zebranie pieniędzy na operację rocznej Roksanki, która urodziła się z niewykształconymi paluszkami u rąk i stóp.

Patronat honorowy objęli J.E. Prezydent Juliusz hr. Ostrowski i dyrektor Caritas Archidiecezji Katowickiej ks. prałat Krzysztof Bąk. Zabezpieczenie medyczne koncertu przeprowadzili ratownicy Maltańskiej Służby Medycznej z oddziałów w Katowicach i Chrzanowie. Przygotowaniem koncertu zajęł się Komitet Organizacyjny w składzie: Małgorzata Jarska, Gabriela Ganobis-Gniza, Dariusz Gniza.

(Łukasz Jarski)

■ On December 15, 2007, the Upper Silesian Delegation of the Association, in conjunction with the Caritas Foundation of Katowice, organized a benefit concert in the Little Theater in Tychy, titled „**Only the soul makes people rich**”. Solos were sung by Maria Meyer and Elzbieta Okupska from the Theater of Diversion in Chorzów. The purpose of the concert was to raise funds for an operation for one-year-old Roksanka, who was born with underdeveloped fingers and toes. Honorary chairpersons of the event were former President Count Juliusz Ostrowski and the director of Caritas in Katowice Archdiocese Msgr. Krzysztof Bąk. Medical service to the event was provided by personnel of the Maltese Medical Assistance chapters from Katowice and Chrzanów, and organizational details were handled by a committee consisting of Małgorzata Jarska, Gabriela Ganobis-Gniza and Dariusz Gniza. (Łukasz Jarski)

(Translated by Tadeusz Mirecki)

Życiorys Prezydenta

President's curriculum vitae

Andrzej Potworowski h. Dębno

Urodzony w Krakowie 28.VII.1939 r. Jest synem Gustawa Potworowskiego (1912-1970) i Anny z ks. Szuyskich (1905-1944).

Andrzej Potworowski jest absolwentem Wydziału Elektrycznego Politechniki Łódzkiej, którą ukończył w 1962 r. Po 6-miesięcznym stażu przemysłowym w Anglii został zatrudniony w Politechnice Łódzkiej, gdzie pracował przez 7 lat, jako pracownik naukowy.

W latach od 1970 do 1989 pracował w Łodzi, a później w Warszawie w Towarzystwie Importowo-Eksportowym MUNDIAL S.A., które zajmowało się reprezentacją firm zagranicznych handlujących z Polską. W ramach tego przedsięwzięcia był przedstawicielem techniczno-handlowym firm: FOXBORO Inc. (USA), FLEXIBOX Ltd. (Anglia), ANHYDRO A/S (Dania). W 1989 r. założył własne przedsiębiorstwo AP Controls (później Foxboro Eckardt-Polska Sp. z o.o.), które było przedstawicielstwem amerykańskiej firmy FOXBORO zajmującej się automatyzacją procesów przemysłowych.

W latach 1992-1995 Andrzej Potworowski był ambasadorem Rzeczypospolitej Polskiej w Finlandii. Po zakończeniu tej misji powrócił do kierowania swoją firmą. Zajął się również pracą społeczną. Był członkiem zarządu Fundacji Przymierza Rodzin oraz skarbnikiem Komitetu Budowy Szkoły Przymierza Rodzin na warszawskim Ursynowie, a także wieloletnim skarbnikiem Oddziału Warszawskiego Polskiego Towarzystwa Ziemiańskiego.

W 2001 r. wstąpił do Związku Polskich Kawalerów Maltańskich. Od 2002 r. był członkiem Zarządu ZPKM, a od 2004 r. pełnił jednocześnie funkcje kierownika Delegatury Mazowieckiej ZPKM i prezesa Fundacji Polskich Kawalerów Maltańskich w Warszawie Pomoc Maltańska.

Andrzej Potworowski jest od 1965 r. żonaty z Barbarą Zańską, córką Jerzego i Jadwigi z Karwowskich. Z tego małżeństwa urodziło się dwoje dzieci: córka Anna (ur. 1965), za Zbigniewem Płuciennikiem i syn Jan Gustaw (ur. 1984).

Andrzej Poworowski, coat-of-arms Dębno

Born July 29, 1939, in Kraków, son of Gustaw Potworowski (1912-1970) and Anna née Princess Szuyska (1905-1944).

He is a graduate (1962) of the Electrical Department of Łódź Polytechnic. After a 6-month industrial internship in England, he was employed by the Łódź Polytechnic, where he worked for 7 years in an academic capacity.

In the years 1970 - 1989 he worked in Łódź, later in Warsaw, for the Import-Export Company Mundial S.A., which represented foreign companies doing business in Poland. In that capacity, he served as technical and commercial representative of firms Foxboro Inc. (USA), Flexibox Ltd. (Great Britain), Anhydro A/S (Denmark). In 1989 he founded his own enterprise AP Controls (later Foxboro Eckardt-Polska Sp. z o.o.), which was a representative of the American company Foxboro, dealing with automating control of industrial processes.

In 1992 - 1995, Andrzej Potworowski was ambassador of the Republic of Poland to Finland. After completing his tour of duty, he returned to head his company, and became active in social service. He was a member of the board of the Alliance of Families Foundation, the treasurer of the Committee for Building the School of the Alliance of Families Foundation in Warsaw's Ursynów district, and for many years treasurer of the Warsaw chapter of the Polish Landowners' Society.

He joined the Polish Association of Knights of Malta in 2001, was a member of the Board of Directors from 2002, and from 2004 also the head of the Mazovian Delegation of the Association, and the president of Foundation of Polish Knights of Malta in Warsaw.

He has been married to Barbara Zańska, daughter of Jerzy and Jadwiga née Karwowska. They have two children: daughter Anna (b. 1965), married Zbigniew Płuciennik, and son Jan Gustaw (b. 1984).

(Translated by Tadeusz Mirecki)

Święci i Błogosławieni Zakonu Maltańskiego

(Szkice biograficzne)

Saints and Blesseds of the Order Of Malta (Biographical sketches)

Bp Andrzej F. Dziuba

Po licznych konsultacjach teologicznych oraz liturgicznych i kanonicznych, a także długoletnich staraniach formalno-liturgicznych Wielkiego Mistrza i Wielkiego Magisterium Kongregacja Kultu Bożego, dnia 4 lipca 1987 r. (Prot. N. 839/87) zaaprobowano specjalny Mszał wraz z lekcjonarzem dla Zakonu św. Jana Jerozolimskiego (*Proprium missarum una cum lectionario Ordinis Sancti Ioannis Hierosolymitani*. Editio typica. Romae. Apud Magnum Magisterium Ordinis 1987, ss. 136). Zatem obok tekstów modlitw mszalnych zawiera on także teksty czytań mszalnych, niekiedy nawet proponuje modlitwę wiernych. Specjalny, własny kalendarz liturgiczny wskazuje na wspomnienia, święta i uroczystości obchodzone w Zakonie. Zatem obok innych znanych, np. św. Jana Chrzciciela i bł. Gerarda, warto przywołać krótkie życiorysy świętych czy błogosławionych, którzy związani byli z Zakonem i jego duchowością oraz posługą, a których przywołuje wspomniany Mszał zakonny.

W proponowanym opracowaniu świętych i błogosławionych wskazanych przez kalendarz liturgiczny pominięto Uroczystość Narodzenie Najświętszej Maryi Panny (8.10), Uroczystość Narodzenia św. Jana Chrzciciela (24.06), święto Ścięcia Jan Chrzciciela (29.08), święto bł. Gerarda, fundatora Zakonu (13.10) i dzień poświęcenia kościoła zakonnego (20.02) oraz wspomnienie św. Zachariasza i Elżbiety, rodziców św. Jana Chrzciciela (23.09). Wszystkie te liturgiczne uroczystości, święta oraz wspomnienia mają specjalne obrzędy mszalne i czytania. Jest to znakomite wprowadzenie w wielką tradycję zakonu: „*tuitio fidei et obsequium pauperum*”.

Bł. Noniusz (Nuno) Alvares Pereira – przeor

Urodził się 24 czerwca 1360 r. w Sernache do Bomjardim (Portugalia) w rodzinie szlacheckiej. Wychowywał się na dworze króla Ferdynanda i tam też w trzynastym roku życia został pasowany na rycerza. W cztery lata później poślubił Eleonorę de Alvis, która urodziła mu troje dzieci. Dwoje wcześniej zmarło; została córka Beatrycze, która poślubiła naturalnego syna Jana I Portugalskiego, a tak stanie się protoplastą dynastii braganckiej. Gdy w r. 1384 wybuchła wojna sukcesyjna z Kastylijczykami, Noniusz w obronie Lizbony odegrał rolę pierwszorzędną, jako marszałek polny w armii portugalskiej i stał się narodowym bohaterem. Był już wówczas także znany ze swej głębokiej pobożności. Po śmierci żony odrzucił namowy do zawarcia drugiego związku małżeńskiego, a swój majątek rozdzielił

Following many theological, liturgical and canonical consultations and many years of effort by the Grand Master and Grand Magistry, on July 4 1987, the Congregation for Divine Worship approved (Prot. No. 839/87) a special Missal and lectionary for use by the Order of St. John of Jerusalem (*Proprium missarum una cum lectionario Ordinis Sancti Ioannis Hierosolymitani*. Editio typica. Romae. Apud Magnum Magisterium Ordinis 1987,

p. 136). Besides the texts of mass prayers it also contains mass readings, and on occasion suggests the wording of general intercessions. A special liturgical calendar indicates the commemorations, feasts and ceremonies observed by the Order. Therefore, besides the well-know figures such as St. John the Baptist or Bl. Gerard, it is worthwhile to recall short biograms of saints and blesseds who were connected with the Order, its spiritual life and social service, who are remembered in this Missal.

The liturgical calendar proposed in this Missal does not include the feasts of Nativity of the Blessed Virgin Mary (Oct. 8), Nativity of St. John the Baptist (Jun. 24), Beheading of St. John the Baptist (Aug. 28), Bl. Gerard, the founder of the Order (Oct. 13), the consecration of the Order's church (Feb. 20), and of Sts. Zacharias and Elizabeth, parents of St. John the Baptist (Sep. 23). All of these feasts and commemorations have their own special mass rituals and readings. It is a splendid introduction to the great tradition of the Order, “*tuitio fidei et obsequium pauperum*.”

Bł. Gerard
Mecatti
z Villamagna

Bł. Gerard
Mecatti of
Villamagna

między towarzyszy walki. Był przełożonym Zakonu św. Jana Jerozolimskiego. Dopiero w wieku 62 l., w r. 1422 wstąpił w Lizbonie do klasztoru karmelitów, który sam ufundował. Nie zgodził się na zaliczenie go do pierwszego chóru. Dla uniknięcia wizyt przyjaciół chciał potem przenieść się do innego konwentu, ale na prośbę króla przełożeni nie wyrazili na to zgody. Zmarł w opinii świętości w niedzielę Zmartwychwstania Pańskiego, 1 kwietnia 1431 r., otoczony wielką czcią wiernych. W jego pogrzebie uczestniczyła cała portugalska rodzina królewska. Sława świętości tego szlachcica i karmelity przyciągała do jego grobu w Lizbonie licznych pielgrzymów; wierni opiewali w pieśniach cnoty „Conde Santo” (świętego hrabiego). Kilkakrotnie dokonywano uroczystego rozpoznania i uznania jego szczątków (*recognitio*), ale kult zaaprobował dopiero papież Benedykt XV w r. 1918. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 1 kwietnia.

Bl. Gerard Mecatti z Villamagna – zakonnik

Urodził się we Florencji ok. 1174 r. Brał udział w wyprawach krzyżowych. Do wspólnoty maltańskiej wstąpił w Palestynie i nazywany był „*Frater serviens*” stając się gorliwym naśladowcą duchowości i specyfiki duchowości. Po powrocie do kraju prowadził życie anachoreckie (pustelnicze) w Villamagna koło Florencji oddając się szczególnie gorliwie pokucie, umartwieniom i modlitwom. Zmarł w opinii świętości 13 maja 1245 r. Jego doczesne szczątki przechowywane są w Villamagna. Jego kult został zatwierdzony w 1833 roku. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 18 maja.

Św. Ubaldeska z Pizy – dziewica

Urodziła się w 1136 r. w Calcinaia koło Pizy. Wczesnie, bo już w szesnastym roku życia, w Pizie wstąpiła do wspólnoty zakonnej posługującej w Hospitium S. Johannes Carrariae Gonnellea, który kierowali tamtejsi joannici. Była członkiem tej wspólnoty przez ponad pięćdziesiąt pięć lat i zasłynęła z niezwykłych dzieł miłosierdzia i znaków uzdrowień w miłości caritas. Zmarła w opinii świętości 8 maja 1206 r. i ciało jej przeniesiono do Calcinaia. Upamiętniła ją natychmiast wielka część wiernych. Nie zatoczyła jednak potem ta cześć szerszych kręgów, ale w Pizie i okolicy była zawsze dość żywa. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 28 maja.

Św. Flora z Beaulieu – dziewica

Urodziła się koło Maurois w pierwszych latach XIV stulecia w Owernii, w szlacheckiej rodzinie liczącej dziesięcioro dzieci. W czternastym roku życia wstąpiła Zakonu Szpitalnego św. Jana Jerozolimskiego w Beaulieu (w diecezji Cahors, Francja) oddając się szczególnej posłudze duchowej. Zakonnice tego klasztoru, zwłaszcza pod

Bl. Nuno Alvares Pereira – prior

Born on June 24, 1360 in Sernache do Bomjardim, Portugal, to a family of the nobility. He was raised in the court of King Ferdinand and there, at the age of thirteen, he was knighted. Four years later he married Eleonora de Alvis, with whom he had three children. Two of them at an early age; daughter Beatrice survived and married the illegitimate son of John I of Portugal, becoming the progenitor of the Bragant dynasty. In 1384, during the war of succession with the Castilians, Nuno played a leading role in the defense of Lisbon, acting as field marshal of the Portuguese army, and became a national hero. Already at that time he was noted for his deep piety. After the death of his wife, he resisted suggestions of remarrying, and distributed his estate among his fellows in arms. For many years he headed the Order of St. John of Jerusalem. Finally, in 1422 he entered the Carmelite monastery in Lisbon, which he himself founded. He did not agree to become part of the first choir. In order to avoid visits from friends, he wanted to transfer to a different monastery,

but on the urging of the king, his superiors did not grant permission. At his death on Easter Sunday, April 1 1431, he was regarded as a saint and highly esteemed by the faithful. The entire Portuguese royal family participated in his funeral. The reputation of sanctity of this soldier and Carmelite drew throngs of pilgrims to his grave in Lisbon, and the faithful sang songs of praise about this „*Conde Santo*” (holy count). Several times *recognitio* (identification and recognition) of his remains was conducted, but his cult was only approved by Pope Benedict XV in 1918. His liturgical memorial falls on April 1.

Bl. Gerard Mecatti of Villamagna – monk

Born in Florence ca. 1174; took part in the Crusades. Joined the Maltese community in Palestine and was named „*Frater serviens*”, becoming a fervent practitioner of spirituality. Upon his return, he led a hermit's life

in Villamagna near Florence, devoting himself to penance, self-mortification and prayers. He died in a reputation of sanctity on May 13, 1245; his remains are in Villamagna. His cult was approved in 1833; liturgical memorial is May 18.

St. Ubaldesca of Pisa – virgin

Born in 1136 in Calcinaia near Pisa. At age 16 she entered the monastic community serving the Hospitium S. Johannes Carrariae Gonnellea, which was under the direction of the Knights of St. John. She was a member of this community for over 50 years, and gained fame for unusual acts of mercy, and signs of healing. She died in a

Św. Ubaldeska z Pizy

St. Ubaldesca of Pisa

przewodem św. Flory, z wielkim zaangażowaniem obsługiwały schronisko dla licznych pielgrzymów oraz potrzebujących pomocy. Przeżywane wielokrotnie pokusy i szerokie własne doświadczenia spraw duchowych, a także przeżycia mistyczne pozwoliły jej na osiągnięcie wyjątkowej drogi świętości. Św. Flora zmarła w opinii świętości w roku 1347 na skutek schorzeń kostnych, które odczuła po ekstazach przeżywanych wobec prawd ukrzyżowania Chrystusa. Kult mistyczki rozszerzył się wcześniej szeroko na całą okolicę. Wcześniej też pojawiły się jej biografie, pierwsza łacińska, która zaginęła, potem także – przed r. 1482 – tłumaczenie jej na miejscowe narzecze, co m.in. przyczyniło się także do rozwoju kultu. Późniejszy żywy rozwój kultu Flory w znacznym stopniu stłumiła Rewolucja Francuska, która była wyjątkowo krwawym doświadczeniem świadectwa wiary. Kult odżył dopiero jeszcze szerzej w XIX w. Zaaprobowanym przez Kościół brewiarz z Cahors wspominał Florę już w XVIII stuleciu pod datą 5 października. Obecnie wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 12 czerwca.

Bł. Gerland – zakonnik

Urodził się na terenie Polski lub Niemiec, gdzie wstąpił do Zakonu św. Jana Jerozolimskiego. W czasach Fryderyka II spełniał szczególnie owocnie swoją misję na Sycylii w małym kościele parafialnym koło Caltagirone. Heroicznie poświęcał się szczególnie trosce o wdowy i sieroty oraz wszelkich potrzebujących, oddając się im całym sercem i duchem, a często i własne środki materialne. Uważał, że to jest najlepsze przeznaczenie posiadanych dóbr materialnych. Umarł w opinii świętości ok. 1271 r. i jego kult rozpowszechnił się na Sycylii, a zwłaszcza w Caltagirone, gdzie także umieszczono jego relikwie. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 19 czerwca.

Św. Nikasii – męczennik

Urodził się w XII wieku na Sycylii, w rodzinie Kameti. Zafascynowany duchowością wstąpił do zakonu św. Jana Jerozolimskiego. Wiedziony gorliwością udał się do Palestyny, gdzie bronił Akki, walcząc z wrogami wiary chrześcijańskiej. Wraz z innymi rycerzami, m.in. bratem Ferdynandem został – w wyniku zdrady – pojmany przez muzułmanów i wydany pod sąd oraz brutalnie przesłuchiwany i torturowany, znosząc z męstwem doznane katusze. Skazany na śmierć stracony został, wraz z towarzyszami walki, przez ścięcie w 1187 r. Pozostawił wspaniałe świadectwo wiary i męczeństwa. Obecnie wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 1 lipca.

Bł. Adrian Fortescue – męczennik

Urodził się ok. 1476 r. w Anglii, w regionie zwanym „Devon”, jako drugi syn Sir John Fortescue. Jego przodek ocalał życie Wilhelmowi Zdobywcy pod Hastings (1066) i wówczas obdarzono go przydomkiem Le Fortescue oraz dewizą „Forte scutum salus decum” [Mocna tarcza ocala]. Matka była cioteczną babką królowej Anny Boleyn. Sam odznaczył się w walkach z Francuzami w r. 1513 i 1522. W r. 1532 został rycerzem maltańskim, zafascynowany tą duchowością. Jednocześnie był tercjarzem dominikanów. Był dwukrotnie żonaty, z Anną Stonor (zm. 1518), która powiła mu dwie córki, a następnie z Anną Rede, z którą miał trzech

reputację świętości na May 8, 1206; her remains were transferred to Calcinia. Her memory gained a large following among the faithful – although her cult did not spread widely, it is very much alive in Pisa and vicinity. Her liturgical memorial is May 28.

St. Flora of Beaulieu – virgin

She was born near Maurois in the early 14th century in Auvergne, to a family of the nobility, one of ten children. At age fourteen she entered the Hospitaller Order of St. John of Jerusalem in Beaulieu (Cahors diocese, France), devoting herself to spiritual care. The nuns of this convent, especially under the leadership of St. Flora, were very active in running a hostel for numerous pilgrims and needy persons. Resistance of frequent temptations and her own broad spiritual experience allowed her to travel an exceptional road to sainthood. St. Flora died in 1347 with a reputation of sanctity, due to disorders of the bones, brought on by the ecstasies she experienced in contemplation of Christ's crucifixion. The cult of this mystic spread widely in the area. Her biographies appeared early – the first one, in Latin, was lost, then, before 1482, its translation to the local dialect. This contributed to the spread of her devotion. The cult was suppressed by the French Revolution of 1789, which was an exceptionally bloody experience for those professing the faith, but rebounded even more widely in the 19th century. Already in the 18th century, a breviary approved by the Church in Cahors mentioned St. Flora on the day October 5. Today, her liturgical memorial is June 12.

Bł. Gerland – monk

He was born in Poland or Germany, and joined the Order of St. John of Jerusalem. In the times of Frederic II he effectively fulfilled his pastoral mission in a small parish church near Caltagirone, Sicily. He devoted himself tirelessly to extending special care to widows, orphans and all needy persons, giving wholeheartedly of himself, and often of his material means. He died in a reputation of sanctity ca. 1271, and his cult spread across Sicily, especially around Caltagirone, where his remains are. Liturgical memorial is June 19.

St. Nicasius – martyr

He was born in the 12th century in Sicily, to the Kameti family. Being fascinated with spirituality, he joined the Order of St. John of Jerusalem. In his fervor, he traveled to Palestine, where he fought in the defense of Acre against the enemies of the Christian faith. With other knights, including his brother Ferdinand, he was betrayed and captured by the Muslims, put on trial and brutally interrogated and tortured, but he valiantly bore the agonies. He was sentenced to death, and along with his brothers in arms, executed by beheading, leaving a magnificent legacy of faith and martyrdom. Today, his liturgical memorial is July 1.

Bł. Adrian Fortescue – martyr

He was born in Devon, England, ca. 1476, as the second son of Sir John Fortescue. His ancestor saved the life of William the Conqueror at the Battle of Hastings (1066), for which he was given the title Le Fortescue and the motto “Forte

synów. W r. 1534 został nieoczekiwanie aresztowany, chyba na skutek nagłego kaprysu króla. Zwolniono go jednak w 1536 r., ale w lutym 1539 aresztowano go po raz drugi i objęto dekretem konfiskacyjnym razem z kard. Pole`em, matką kardynała bł. Małgorzatą, hrabiną Salisbury oraz Sir Tomaszem Dingleyem i innymi podejrzanymi wobec ówczesnej władzy. Parlament ulegając żądaniom króla skazał go wraz z Sir Tomaszem Dingleyem na śmierć za to, że nie chciał uznać swierchności króla nad Kościołem, pozostając wierny papieżowi i Stolicy Apostolskiej. Adriana święto w Tower 9 lipca tego roku, razem ze wspomnianym Tomaszem, który był podobnie jak on rycerzem maltańskim. Beatyfikowany został 13 maja 1895 r. przez papieża Leona XIII. Natomiast wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 8 lipca.

Bł. Dawid Gunston – męczennik

Urodzony w Anglii szybko wstąpił do zakonu joannitów, odnajdując tam drogę możliwości rozwoju świętości oraz swego chrześcijańskiego świadectwa wiary. Był doradcą królewskim, a jednocześnie otwarcie wyznawał swoją wiarę katolicką, stając się jej dobrym oraz niezwykle autentycznym reprezentantem. Wtrącony do surowego więzienia w Londynie twórczo poświęcił się posłudze religijnej i dziełom ewangelizacyjnym wobec współwięźniów. Skazany na karę śmierci, stracony został w Southwark w dniu 12 lipca 1541 r., południowym Londynie, gdzie obecnie znajduje się siedziba drugiej archidiecezji londyńskiej. Do grona błogosławionych zaliczony został przez papieża Piusa XI w 1929 r. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 12 lipca.

Św. Toskana z Werony – wdowa i zakonnica

Urodziła się w Zevio koło Werony ok. 1280 r. Wydano ją dość wcześnie za mąż, zgodnie z lokalnymi zwyczajami, za Alberta Canoculi, ale żyła z nim we wstrzemięźliwości, poświęcając się szczególnie modlitwie i dziełom miłosierdzia. Gdy owdowiała, niemal wszystkie posiadane dobra porozdawała biednym, czym zraziła sobie rodzinę i wywołała liczne konflikty, zakończone jednak pozytywnie w duchu rozwoju jej świadectwa wiary. Poszukując drogi własnego doskonaleni się w Chrystusie oraz świadectwa własnej świętości około 1314 r. przeniosła się do Werony i zamieszkała przy kościele św. Zenona „in Monte”. Mając pewne dobra nadal chętnie odwiedzała i wspomagała biednych, a ponadto sama chętnie usługiwała w tamtejszym szpitalu zakonu jerozolimskiego. Zmarła w opinii świętości 14 lipca 1343 lub 1344 r., pozostawiając wspaniały wzór posługi charytatywnej. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 14 lipca.

Bł. Adrian Fortescue

Bł. Adrian Fortescue

Malta, to death because they would not recognize the authority of the king over the Church, remaining faithful to the pope and the Holy See. They were both beheaded in the Tower of London on July 9, 1539. He was beatified by Pope Leo XIII on May 13, 1895; his liturgical memorial is July 8.

Bł. David Gunston – martyr

Born in England, he entered the Order of Malta at an early age, finding there a means of development in piety and profession of Christian faith. He was an advisor to the king, but still openly professed his Catholic faith, becoming its authentic representative. He was incarcerated in a harsh prison in London, where he devoted himself to spiritual ministry and evangelizing of his fellow prisoners. He was sentenced to death and executed on July 12, 1541, in Southwark, southern London, where today is the seat of the second archdiocese of London. He was beatified by Pope Pius XI in 1929; liturgical memorial is July 12.

St. Toscana of Verona – widow and nun

Born ca. 1280 in Zevio near Verona. She was married at an early age, as was the local custom, to Albert Canoculi, but lived with him in abstinence, devoting herself to prayer and acts of mercy. When she was widowed, she gave away practically all of her possessions to the poor, which caused strife and numerous conflicts within her family, but resolved in the process of her developing profession of faith. Seeking her own way in perfecting her devotion to Christ, ca. 1314 she moved to Verona and took residence at the Church of St. Zenon “in Monte.” Having kept some of her possessions, she was able to continue to visit and assist the poor, and will-

Bł. Piotr Pattarini z Imola – przeor

Urodził się w Imola w rodzinie szlacheckiej ok. 1250 r. Zasłynął jako znakomity prawnik w wielu procesach cywilnych i kościelnych. W 1297 r. zaangażowany był w słynny konflikt między Gwelfami a Gibelinami, bardzo żywy w Romanii. Ma on zresztą swe zróżnicowane konsekwencje i dziś w świadomości wielu mieszkańców tego regionu. Po wstąpieniu do zakonu joannitów w Rzymie, gdzie wybrany został wielkim przeorem tamtejszej wspólnoty zakonnej. W swym życiu owocnie pełnił wiele różnorodnych posług, funkcji i urzędów, zwłaszcza na terenie Florencji, gdzie zmarł w opinii świętości 5 października 1320 r. Ciało złożono w kościele św. Jakuba „Campo Corbolini”. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 5 października.

Św. Hugon z Genui – zakonnik

Urodził się ok. 1168 r. w Aleksandrii (we Włoszech). Po święceniach kapłańskich wstąpił do zakonu i w duchu joannickim odważnie walczył w Palestynie, w samych początkach, jakże dramatycznych dla zakonu. Następnie przez wiele lat był przełożonym (komturem) komandorii św. Jana w Genewie, gdzie swoim przykładem przyczynił się do jej rozwoju. W tym czasie sam pełnił oraz animował wiele dzieł charytatywnych, aktywizując wielu mieszkańców miasta i okolicy na rzecz potrzebujących, zwłaszcza ubogich i chorych. Potwierdzony jest fakt, że uratował pewnego razu statek z niebezpieczeństwa na morzu. Zmarł w opinii świętości 8 października w 1233 r. W hagiografii zwany jest „Maltańczykiem”. Wspomnienie liturgiczne obchodzone jest 8 października.

Jest to niezwykle bogactwo niewiast i mężczyzn, świeckich i duchownych związanych z zakonem św. Jana Jerozolimskiego oraz jego duchowością i charyzmatem, którzy wpisali się niezwykle twórczo w liczne dzieło ewangelizacji, stosownie do miejsca i czasu oraz ideowego przesłania. Zatem współcześnie oczekiwane jest wręcz mniej lub bardziej bezpośrednie osobowe czy społeczne oraz komunijne odczytanie charyzmatu tej drogi miejsca i posługi w Kościele, którą oni przeszli w duchu wiary, nadziei i miłości. Wielość jawiących się tutaj postaci, czasem mało znanych społecznie, wskazuje jednak na niezwykle bogactwo osobowej specyfiki drogi powołania i świętości, faktycznie wpisanej w życie każdego ochrzczonego. To są często wręcz symbole ewangelizacyjnego życia oraz postaw i znaków apostołstwa. W tym kontekście można zatem stosunkowo łatwo zauważyć, że świętość jest zadana i dostępna dla każdego ochrzczonego.

Zaprezentowani – w mszale maltańskim – święci i błogosławieni pod przewodem Matki Najświętszej, św. Jana Chrzciciela oraz bł. Gerarda stanowią dla Zakonu gwarancję wierności podjętym prawie tysiąc lat temu ideałom: „*tuitio fidei et obsequium pauperum*”. To sięganie do fundamentalnych ideałów winno być zawsze jednym z ważnych elementów budowania twórczej tożsamości oraz nadziei ku opartej na Chrystusie przyszłości. Bowiem w praktyce to sięganie przez Zakon do uniwersalnych ideałów wpisanych w kulturę światową nakreśla jego pozytywne perspektywy, ale zawsze winno odwoływać się do podstawowej prawdy: „*Deus Caritas est*”.

ingly helped in the hospital of the Order of Malta. She died on July 14 in 1343 or 1344, her life a splendid example of charitable service. Liturgical memorial is July 14.

Bl. Peter Pattarini of Imola – prior

He was born in Imola ca. 1250 to a family of the nobility. He gained fame as an excellent attorney in many civil and canonical cases. In 1297 he was involved in the famous conflict between the Guelphs and Ghibellines, which has its consequences to this very day among the inhabitants of northern Italy. Upon his entry into the Order of St. John in Rome, he was elected the Grand Prior of the community there. In his lifetime he held various offices and posts, especially in the area of Florence. He died there on October 5, 1320; his remains are in the church of St. James „*Campo Corbolini*”. Liturgical memorial is October 5.

St. Hugo of Genoa – monk

Born ca. 1168 in Alexandria, Italy. After ordination to the priesthood he entered the Order and in the spirit of Knights of St. John fought bravely in Palestine, during the dramatic early years of the Order. Subsequently, he was the Komtur (head) of the Commandery of St. John in Geneva, which he managed to enlarge significantly. At that time he inspired or personally fulfilled many acts of charity, mobilizing many inhabitants of the city to assist the needy, especially the poor and the sick. It is a confirmed fact that once he saved a ship from catastrophe at sea. He passed on, in a reputation of sanctity, on October 8, 1233. In his hagiography he is known as „*The Maltese*”. Liturgical memorial is October 8.

This is an unusually rich legacy of men and women, laity and clergy associated with the Order of St. John of Jerusalem, with its spirituality and charisma, who have creatively contributed, according to the circumstance of their time and place, to the Order's mission of evangelization. Today, their spiritual paths in faith, hope and charity provide us with examples of the personal or social involvement expected of us in our service to the Church. These personages, many little-known, show us the exceptional richness of the personal calling to sanctity that is written into the life of every baptized person. Often, these are callings to evangelical life and to apostolic mission. In this context, it is readily apparent that sainthood is an attainable goal of every Christian.

The saints and blessed mentioned in the Maltese Missal, who acted under the inspiration of the Blessed Virgin, St. John the Baptist and Bl. Gerard, provide the Order with a guarantee of faithfulness to the principle adopted almost one thousand years ago: „*tuitio fidei et obsequium pauperum*”. Reaching out to such fundamental ideals must always be one of the primary elements of formulating a creative identity, moving to a future based on hope in Christ. In practice, the Order's reaching out to the universal ideals inherent in the world's cultures underlines its positive perspectives, but it must always refer to the fundamental truth: „*Deus Caritas est*”.

(Translated by Tadeusz Mirecki)

Uroczystość Objawienia Pańskiego

The Feast of Epiphany

Bp Andrzej F. Dziuba

W Uroczystość Bożego Narodzenia przeżywaliśmy prawdę, że Bóg stał się człowiekiem i narodził się z Maryi Dziewicy w Betlejem – „Domu Chleba”. W ubogiej betlejemskiej grocie leży „Ziarno Pszenicy”, które umierając na krzyżu przynosi plon obfity (Jn 12, 24) w swoim zmartwychwstaniu. Przecież Dziecię złożone przez Maryję w żłobie jest Bogiem-Człowiekiem, którego zobaczymy jako cierpiącego, dźwigającego krzyż, przybitego do drzewa hańby. Ten sam Zbawiciel, pełen miłości miłosiernej i jedynej nadziei, jest obecny w sakramencie Eucharystii. W betlejemskiej stajni pozwala się adorować Maryi, Józefowi, pasterzom i Mędrcom ze Wschodu w ubogiej postaci Nowonarodzonego Dziecięcia. W konsekrowanej Hostii adorujemy Go obecnego sakramentalnie w ciele i krwi, duszy i bóstwie, i dającego się nam jako pokarm na pielgrzymie życie ziemskie i życie wieczne.

Evangelia według św. Mateusza mówi: „Upadli na twarz i oddali Mu pokłon” (Mt 2, 11). Jeśli w Dziecięciu, które Maryja tuli i pieści w swych ramionach, Mędrzy rozpoznają i wielbią Oczekiwane przez narody i Zapowiedzianego przez proroków, my dzisiaj możemy czcić Go w Eucharystii i rozpoznawać jako naszego Stwórcę, jedyne Pana i Zbawiciela. W Uroczystość Objawienia Pańskiego

serca nasze wypełnia radość, że Bóg objawił swego Syna wszystkim narodom, które oddały Mu pokłon w osobach pasterzy i Mędrców ze Wschodu. Bóg umiłował wszystkich ludzi: żydów i pogan. To jest podstawowa ewangelizacja, to już nauczanie wszystkich ludów i narodów, to już wychodzenie na krańce ziemi. Dziękujemy Bogu, że każdego obdarza jednakową miłością, podtrzymuje twórczą wiarę i wzmacnia gorącą miłością. Spełniły się w ten sposób słowa psalmu „Uwielbią Pana wszystkie ludy ziemi” (por. Ps 72, 11). To podstawowe zadanie zbawcze każdego wierzącego, także wobec świata i innych ludzi. W uwielbienie bowiem winno być włączone całe stworzenie.

At Christmas, we experience the truth that God became man and was born of the Virgin Mary in Bethlehem – „The House of Bread.” In a poor Bethlehem shelter lay the „grain of wheat” that dies on the cross to produce much fruit (Jn. 12:24). The child laid by Mary in the manger is the God-Man, whom we will see suffering, bearing the cross, nailed to the tree of shame. This same Savior, full merciful love and hope, is present in the Sacrament of the Eucharist. In the stable of Bethlehem he is adored, in the form of poor new-born, by Mary, Joseph, the shepherds and Magi from the East. We too adore Him in the consecrated host, where he is present

sakramentalnie in flesh and blood, soul and divinity, giving himself to us as nourishment for our earthly pilgrimage into eternal life.

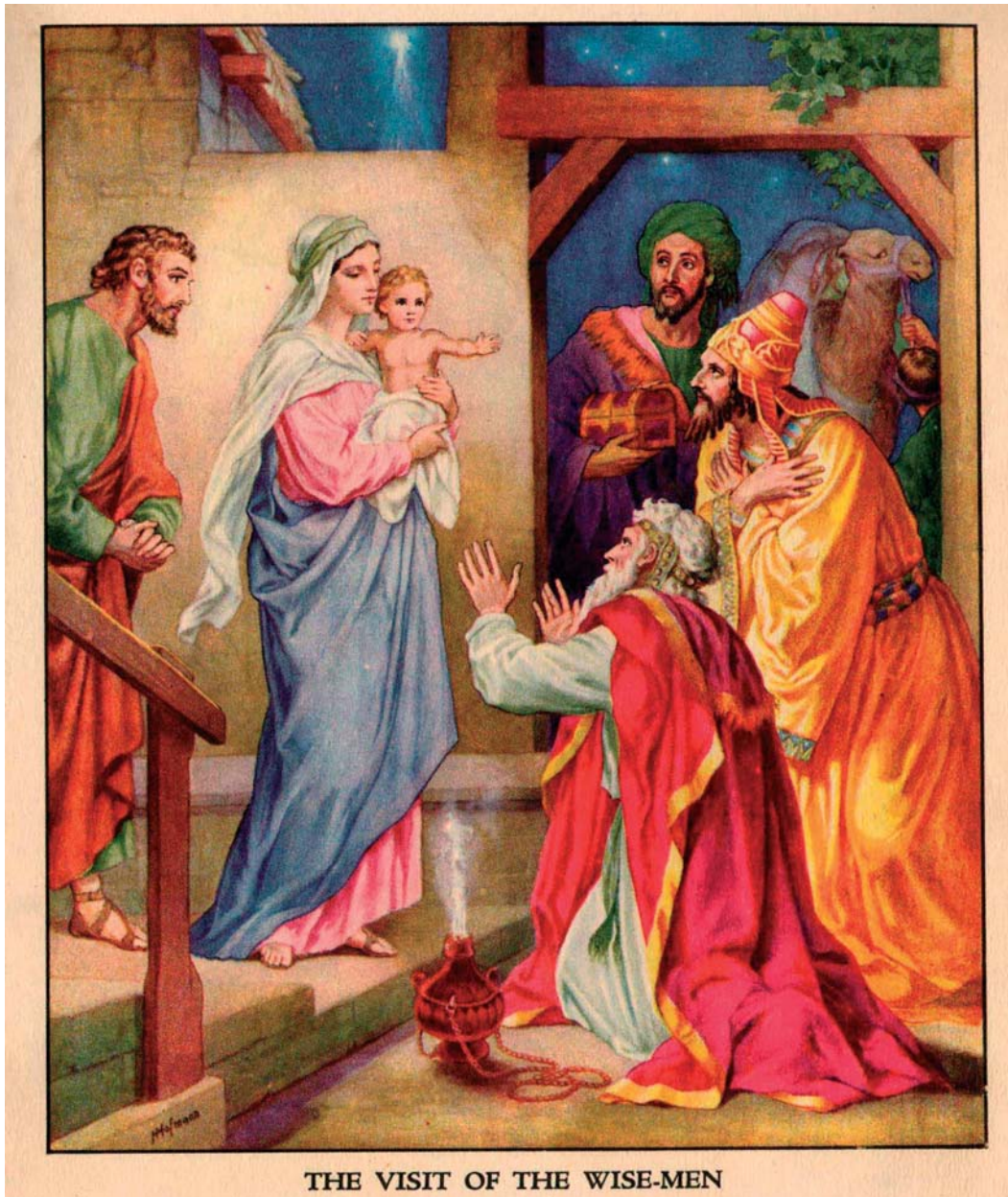
St. Matthew’s Gospel says: „They prostrated themselves and did him homage” (Mt. 2:11). As the Magi recognized the child cuddled by Mary as the One awaited by all nations and foretold by the prophets, today we too can do Him homage and recognize Him as our Creator, our one Lord and

Savior. On the Feast of Epiphany our hearts are filled with joy, for God has revealed His Son to all nations, which have paid him homage through the agency of the shepherds and Magi from the East. God extends his love to all: Jews and pagans. This is a fundamental evangelization, the teaching of all peoples and nations, extending to the ends of the earth. We thank God that He extends the same love, supports the same faith in each and everyone of us. Thus are fulfilled the words of the Psalm: „May all kings bow before Him, all nations serve Him” (Ps. 72:11). This is a fundamental duty of every believer. All of creation should unite in venerating the Creator.

Trzej Mędrcy ze Wschodu ujrzeli gwiazdę Boga Wcielnego, która wzbudziła w nich nadzieję zbawienia. Choć jeszcze mało byli tego świadomi, to jednak odczuwali oczekiwanie zbawcze. Poszli za tą gwiazdą, a ona zaprowadziła ich do Betlejem, do „Domu Chleba”, do domu daru na powszedni dzień życia, życia pracą i wypoczynkiem, życia rodzinnego i kulturalnego, życia wiary i nadziei. Tam zoba-

The Magi from the East saw the star of the incarnate God, which awakened in them the hope of salvation. Although they were not yet fully aware, they began to feel a longing for salvation. They followed that star, and it led them to Bethlehem, to the „House of Bread”, to the home of a gift for an everyday life of work and rest, cultural and family life, life of faith and hope. There they saw the Child with His Mother

THE VISIT OF THE WISE-MEN

czyli Dziecię wraz z Matką Maryją, upadli na twarz i oddali Mu pokłon. To był twórczy autentyzm gotowości poszukiwania miłości. „Otworzywszy swe skarby, ofiarowali Mu dary: złoto, kadzidło i mirrę” (Mt 2, 11). Dary, jakie Mędrcy składają Mesjaszowi symbolizują prawdziwe uwielbienie, cześć i odczytanie rozeznaczonych zapowiedzi zbawczych. Składając złoto, podkreślają Jego królewską boskość; kadzidłem wyznają, że jest On kapłanem Nowego Przymierza; ofiarując mirrę, oddają cześć prorokowi, który przeleje swą krew, by pojednać ludzkość z Ojcem. Zatem, to Bóg i Człowiek.

Mary, they prostrated themselves and did Him homage. This was an authentic readiness to seek love. „Then they opened their treasures and offered him gifts of gold, frankincense and myrrh” (Mt. 2:11). The gifts offered by the Magi symbolize a true adoration, homage and understanding of prophecies of salvation. Giving gold, they recognize His kingship; with frankincense they recognize Him as a priest of the New Covenant; offering myrrh they honor Him as a mortal prophet who will shed blood to reconcile humanity with His Father. Thus, He is recognized as both God and Man.

My również każdego dnia ofiarowujemy Panu złoto naszego istnienia, to znaczy wolność naśladowania Go z miłości, odpowiadając wiernie na Jego wołanie: wzniescie ku Niemu kadzidło waszej gorącej modlitwy, ofiarując Mu mirrę, czyli pełne wdzięczności uczucie ku Niemu, prawdziwemu Człowiekowi, który umiłował nas aż do zbawczej śmierci jako złooczyńca na Golgocie, na drzewie krzyża. Oddając cześć jednemu prawdziwemu Bogu, przyznając Mu pierwsze miejsce w naszym życiu, jednocześnie doskonale rozpoznajemy siebie i innych.

Świętych Mędrców uważamy za jednych z ojców naszej wiary i śpiewamy na ich cześć niepojęte kolędy. Jakże to piękna polska tradycja, godna podtrzymywania i pielęgnowania. Ale czy, sama radość z powołania do zbawienia, do jedności z Bogiem, wystarczy? Mędrcy ze Wschodu przebyli długą, pełną niepewności, obaw i wielu pytań, drogę do Betlejem. Była ona pełna różnych doświadczeń i cierpień duchowych, jak zniknięcie gwiazdy, obojętność na przyjęcie Chrystusa, a nawet strach mieszkańców Jerozolimy z powodu Jego narodzin i nienawiść Heroda do nowo narodzonego Zbawiciela. To ukazanie dramatycznych pytań każdego człowieka i całej ludzkości. To dotykane fundamentalnych pytań o siebie samego i innych.

Kto szuka, znajduje, a kiedy znajdzie Boga, nie jest już tym samym człowiekiem. To pytanie o to, czy ktoś szuka siebie w Bogu, Stwórcy i Panu istnienia. Herod szukał tylko siebie, dlatego przeraził się wieścią o nowonarodzonym królu żydowskim. To także znak przerażenia Chrystusem na przestrzeni całych ludzkich dziejów, a dziś może w szczególnie sposób. Zazdrosny o władzę, obłudnie zachęcał Mędrców ze Wschodu, aby mu donieśli, gdzie znajduje się to Dziecię. To nie było pytanie czy oczekiwanie miłości, ale zdrady i śmierci. Tymczasem oni, prowadzeni światłem wiary, oddawszy Panu pokłon, w drodze powrotnej ominęli Heroda. Nie było im po drodze. Droga wiary po omacku okazała się silniejsza i bardziej skuteczna zbawczo. Jednak podobnie jak droga krzyżowa wiedzie do zmartwychwstania, tak pełna doświadczeń droga Mędrców prowadzi do szczęścia z odnalezienia Chrystusa, adorowania Go i przyjęcia.

Św. Mateusz pisze: „*Inną drogą udali się do swojej ojczyzny*” (Mt 2, 12). Taka zmiana trasy, nowość podjętej drogi, może oznaczać nawrócenie, do jakiego są wezwani ci, którzy spotkają Chrystusa. On wręcz nakłada na nich konieczność odpowiedzi, nie tylko słowem, ale przede wszystkim przemianą drogi życia. To pociąga za sobą naśladowanie Jego sposobu faktycznie w działania, czyniąc z siebie ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną. To obdarowanie Boga, a Bogu siebie. Jednak nie można poprzestawać na mentalności tego świata, ale przemieniać się przez odnowienie umysłu i serca, aby umieć rozpoznać, jaka jest wola Boża: co jest dobre, co Bogu przyjemne i co doskonałe (por. Rz 12, 1-2). Ten ideał Boży winien towarzyszyć wierzącym przez całe życie. To ciągłe wybieranie i dążenie do świętości. Słuchanie Chrystusa i oddawanie Mu czci prowadzi do dokonywania odważnych wyborów, do podejmowania decyzji niekiedy heroicznych. Chrześcijaństwo ze swej natury jest radykalne. Jezus jest wymagający, gdyż pragnie naszego prawdziwego szczęścia.

We too, every day offer to Our Lord the gold of our existence, our free-will choice to follow Him in love; we raise up the incense of our fervent prayers and the myrrh of our true gratitude to Him, true God and true man, who loved us unto the saving death on Golgotha, on the wood of the cross. By paying homage to the one and only God, placing Him at the forefront of our lives, we come to more perfectly understand ourselves and others around us.

We consider the Magi to be among the fathers of our faith, and we sing their praises in many carols. It is a beautiful Polish custom, worthy of observing and maintaining. But, is the mere joy at the call to salvation, to unity with God, sufficient? The Wise Men from the east traversed a long and arduous journey to Bethlehem, full of uncertainties and anxiety, with many disappointments and spiritual difficulties along the way, such as disappearance of the star, indifference to the coming of Christ, fear of the inhabitants of Jerusalem of His coming, and Herod's hatred of the new-born Savior. Such experiences involve a coming to grips with fundamental questions about one self and other people.

He who seeks shall find, and when he finds God, he is no longer the same person. The question is, does one seek oneself in God, the Lord of all creation? Herod sought only himself, and so was terrified at the news of the new-born King of the Jews. That is a symbol of the fear of Christ that has appeared throughout mankind's history, and particularly today. Jealously guarding his authority, Herod urged the Wise Men to report to him the location of the Child. This was not an expectation or quest for love, but for betrayal and death. But the Magi, led by the light of faith, having paid homage to the Lord, bypassed Herod on their return journey. It was not on their way. Their way of faith turned out to be stronger, more effectively leading to salvation. Just as the Way of the Cross leads to the Resurrection, so the way traversed by the Magi, so full of experiences, leads to the joy of finding Christ, of adoring and accepting Him.

St. Matthew writes: „*They departed for their country by another way*” (Mt. 2:12). Such a change of route, the novelty of a different way, might represent the conversion which beckons those who encounter Christ. He imposes on them the necessity of a response, not merely with words, but above all by a change in the way of life. From this ensues the imitation of Christ, turning oneself *into a living sacrifice, holy and pleasing to God. We must not conform ourselves to this age, but be transformed by the renewal of our mind and heart, that we may discern the will of God, what is good and pleasing and perfect* (Rm. 12:1-2).

Obeying Christ and paying Him homage leads to courageous choices, sometimes to heroic decisions. Christianity by its nature is radical. Christ is demanding of us, since He wishes us to attain true happiness.

[Scriptural citations from *New American Bible*, Rev. Ed., 1991]

(Translated by Tadeusz Mirecki)

Zakony rycerskie w średniowieczu cz. IV

Chivalric orders of the middle ages, part IV

Zakony rycerskie na Półwyspie Iberyjskim

Orders of the Iberian Peninsula

Karol H. Jarnuszkiewicz

ZAKON CALATRAVA

Rycerze z Calatrava, Kalatrawensi, Rycerze Salvatierra

Zakon ten był jednym z pierwszych i najważniejszych hiszpańskich bractw rycerzy-mnichów. Powstał w okresie walk Królestwa Kastylii z Maurami. W 1158 roku król Sancho III przekazał opatowi cysterskiemu z Fitero, Rajmundo-wi, obronę Calatravy, granicznej twierdzy zdobytej na Maurach w 1147 r., którzy w dalszym ciągu ją atakowali (w 1197 roku zdobyli ją zresztą ponownie; wówczas zakon przyjął nazwę Salvatierra) Opat uzbroił część swoich mnichów, którzy razem z rycerzami-ochotnikami stanowili obsadę zamku. Wkrótce potem obrońcy Calatravy wybrali własnego mistrza i utworzyli odrębny zakon rycerski, który w roku 1164 zatwierdził papież Aleksander III. Ten nowy zakon otrzymał regułę Cystersów, poszerzoną o obowiązek walki z niewiernymi. Bracia składali trzy zwykłe śluby zakonne, mieli również zachowywać określone posty i przestrzegać modlitw. Ubiorem ich był zmodyfikowany - za pozwoleniem papieża - krótki, biały cysterski habit, odpowiedni do walki i konnej jazdy.

Związki nowego zakonu rycerskiego z cystersami zostały ustalone w 1187 i potwierdzone w 1199 roku przez papieża Innocentego III. Rycerze z Calatrava zostali poddani kontroli cysterskiego opactwa Morimond. Zależność ta nie zawsze była jednak tak ścisła, jakby życzyli sobie tego papież i cystersi. Dążenia kalatrawensów do samodzielności popierali królowie Kastylii, którzy niechętnym okiem patrzyli na to, że związane z ich państwem politycznie i militarnie bractwo zależne jest od francuskiego opactwa.

Utworzony do walki z Maurami, zakon Calatrava brał czynny udział w rekonkwisście. Na początku XIII wieku pojawili się także nad Bałtykiem. Grupa braci zakonnych znajdowała się w Tymawie, na granicy pruskiej, być może sprowadzona tam przez oliwskich cystersów. Wkrótce jednak ślad po nich tu ginie.

Głównym terenem działania rycerzy z Calatrava była Hiszpania. Mieli tu oni sporo zamków i duże posiadłości darowane im przez władców lub przypadające z tytułu zdobytych wojennych. Prócz określonej części podbitych ziem otrzymywali oni, na podstawie przywileju króla Alfonsa VIII z 1189 roku, dziesiątą część łupów wojennych, które król zdobywał w czasie prowadzonych przez niego kampanii. Właścicielami zakonu zostawali też jeńcy wzięci do niewoli przez oddziały kalatrawensów.

MILITARY ORDER OF CALATRAVA

Calatravians, Knights of Salvatierra

This order was one of the first and most important of the Spanish brotherhoods of knightly monks. It was formed during the battles of the Kingdom of Castile with the Moors. In 1158, King Sancho III entrusted to the Cistercian Abbot Raymond the defense of the border fortress of Calatrava, which had been won from the Moors in 1147, but which was under constant attack (the Moors recaptured it in 1197, whereupon the Order moved to Salvatierra and took that as its name for a period). The abbot armed some of his monks who, together with volunteer knights, formed the garrison of the castle. Soon afterwards, the defenders of Calatrava chose their own Grand Master and formed a new chivalric order, which was approved by Pope Alexander III in 1164. The new order received the Cistercian rule, expanded to include the obligation to battle the infidels. The brothers made the usual three monastic vows, and were obliged to maintain specific rules of fasting and praying. Their dress was a modified – by permission of the pope – short Cistercian habit, appropriate for battle and horsemanship.

The connection of the new order with the Cistercians was established in 1187 and confirmed in 1199 by Pope Innocent III. The Knights of Calatrava were placed under the control of Cistercian abbey at Morimond, but this dependency was not as strict as the pope and the Cistercians. The Calatravians' efforts toward independence were supported by the Castilian kings, who were not favorably disposed to the fact that a unit politically and militarily connected with them was dependent on a French abbey.

Having been created to battle the Moors, the Order of Calatrava took an active role in the *reconquista* of the Iberian Peninsula. In the early 13th century, the order also appeared on the shores of the Baltic Sea. A group of Knights of Calatrava was present in Tymawa, on the border with Prussia, possibly at the invitation of the Cistercians from Oliwa, near Gdansk. But soon all traces of them disappear.

The Knights of Calatrava were active mainly in Spain. There, they owned many castles and extensive landholdings, granted them by local authorities or won as spoils of war. In addition to a stated portion of liberated territory, they also received, on the basis of privilege granted them by King

Aktywność militarna zakonu przyczyniła się do wzrostu potęgi i bogactwa rycerzy z Calatravy. Obronne zamki, duże majątki i „kierownictwo” silnej organizacji wojskowej, dawało wielkiemu mistrzowi wysoką pozycję społeczną i duże wpływy polityczne. Nic więc dziwnego, że monarchowie hiszpańscy usiłowali zdobyć wpływy na jego obsadę. Już w XIII wieku, na wyraźne polecenie króla Alfonsa X, wielkim mistrzem został wybrany Pedro Yanez.

Na początku XV wieku było równocześnie dwóch wielkich mistrzów: mianowany przez króla Jana II jego krewniak Henryk de Villena i Luis Gonzalez Guzman wybrany przez zgromadzenie.

W 1445 roku zakon podzielił się na trzy wzajemnie zwalczające się stronnictwa. Na czele każdego z nich stał inny pretendent do urzędu wielkiego mistrza.

Potęgą zakonu rycerzy Calatrava stała się w końcu przeszkodą dla zachowania wewnętrznej jedności państwa i silnej władzy monarszej. Dlatego Ferdynand i Izabela, za zgodą papieża Innocentego VIII, połączyli w 1486 roku na zawsze urząd wielkiego mistrza z koroną hiszpańską. W ten sposób potężna instytucja zakonna przestała być zagrożeniem dla władzy królewskiej, a jej olbrzymie dochody zasilały odtąd skarb państwa. Połączony z monarchią zakon przekształcił się wkrótce w organizację skupiającą ludzi, których król chciał wyróżnić, uhonorować lub nagrodzić za zasługi dla monarchii.

Kalatrawensi mogli korzystać z majątków zakonu. Brali też udział w uroczystościach dworskich, ubrani w strój ceremonialny. Był to długi biały płaszcz ozdobiony na lewym boku czerwonym krzyżem, którego ramiona kończyły się heraldycznymi liliami.

Dziś Order Calatrava jest hiszpańskim odznaczeniem państwowym.

ZAKON ALCANTARA

Bracia z San Julian del Pereyro (Peral)

Bractwo św. Juliana od Gruszy

Początki zakonu rycerzy z Alcantary znane są tylko z na poły legendarnych przekazów. Według nich, zakon założyli w 1156 lub 1173 albo 1176 roku dwaj bracia, rycerze z Salamanki, Suarez i Gomez Fernandez. Wraz z grupą innych rycerzy zbudowali na pograniczu gródek San Julian del Peral (lub też Pereyro), w pobliżu Ciudad Real, aby stamtąd prowadzić walkę z Maurami. Bractwo uzyskało poparcie biskupa Salamanki, cystersa Odon, który nadał im regułę cysterską, dostosowaną do zadań militarnych. Podobnie więc jak rycerze z Calatravy, byli bracia z San Julian del Pereyro - taką nazwę przyjął początkowo zakon - mnichami cysterskimi, którzy przyjęli obowiązki wojskowe.

Wielkim protektorem nowego zakonu był król Leonu, Ferdynand II, któremu rycerze z San Julian pomagali nie tylko w walkach z Maurami, lecz także w wojnie z Alfonsem Henriquezem, pierwszym królem Portugalii. W 1176 roku Ferdynand wziął zakon i jego dobra pod królewską opiekę. W roku

Alfonso VIII w 1189, a tenth of all wartime spoils won by the king in royal campaigns. War prisoners taken by the Calatravians also became the property of the order.

The military activities of the order expanded the power and riches of the Knights of Calatrava. The possession of many defensive fortresses, a large fortune and a strong military organization gave the Grand Master a high position in society and much political influence. No surprise then, that the Spanish monarchy attempted to influence the naming of the that position. In the 13th century, at the directive of King Alfonso X, Pedro Yanez was named Grand Master. In the early 15th century, there were two Grand Masters simultaneously: a royal relative Henry de Villena, nominated by King John II, and Luis Gonzalez Guzman, elected by the assembly. In 1445, the order split into three competing factions, each headed by a pretender to the title of Grand Master.

The power of the Knights of Calatrava finally became an impediment for maintaining the integrity of the state and strong royal authority. Accordingly, in 1486 Ferdinand and Isabela, with the concurrence of the Pope Innocent VIII, integrated the office of Grand Master with the Spanish crown. Thus, the powerful monastic institution ceased to be a threat to royal authority, and its immense income augmented the royal treasury. The order, becoming integral with the crown, soon became an organization of persons whom the king wanted to favor, honor, or reward for contributions to the state.

Knights of Calatrava could take advantage of the property of the order. They also took part in court ceremonies, dressed in ceremonial robes – a long white cloak decorated on the left with a red cross whose arms were terminated with fleurs-de-lis.

Today, the Order of Calatrava is a Spanish state decoration.

ORDER OF ALCANTARA

Brotherhood of San Julian de Pereiro

The origins of the Knights of Alcantara are known only from semi-apocryphal sources. The order was created in 1156, or 1173, or 1176, by two brothers, knights from Salamanca, Suarez and Gomez Fernandez. Together with a group of knights, they built a small fort near the border called San Julian de Pereiro (pear tree), near Ciudad Real, to do battle against the Moors. The brotherhood gained the support of the bishop of Salamanca, the Cistercian Odon, who gave them the Cistercian rule, adapted to military activities. So similarly to the Knights of Calatrava, the Brotherhood of San Julian de Pereiro – that was initially their name – was an order of Cistercian monks who undertook military activities.

The king of Leon, Ferdinand II, was a great protector of the new order. The knights helped him not only with the war against the Moors, but also against Afonso Henriques, the first king of Portugal. In 1176, King Ferdinand took the order and its property under the care of the crown. Near the end of the following year, Pope Alexander III authenticated the Broth-

następnym, 29 grudnia, papież Aleksander III zatwierdził bractwo z San Julian jako zakon rycerski, przyznając im regułę benedyktyńską. Również inni papieże, zwłaszcza Lucjusz III i Innocenty III, wiązali duże nadzieje z nowym zakonem rycerzy hiszpańskich, co potwierdzili przyznaniem dalszych przywilejów kościelnych i papieskiej opieki.

W 1213 roku, król Leonu zdobył na Maurach twierdzę Alcantara. Przyznał ją zakonowi Calatrava, ponieważ jednak była za daleko, postanowiono oddać ją bractwu św. Juliana. Zmiana głównej siedziby pociągnęła za sobą także zmianę nazwy bractwa, które odąd zwało się zakonem rycerzy z Alcantary. Wtedy też, bez zgody papieża, zmienili regułę na cysterską.

W 1218 roku zawarto unię z zakonem Calatrava. Postanowiono, że oba zakony rycerskie zachowają braterski związek, a mistrz Calatrava będzie miał prawo wizytować domy zakonne rycerzy z Alcantary. Nieznane są przyczyny tego porozumienia. Chodziło prawdopodobnie o połączenie sił w walce z Maurami.

Udział zakonu Alcantara w rekonkwiescie zapewnił mu duże posiadłości ziemskie, przywileje kościelne i królewskie. Rycerze bogatego i prężnego zakonu tworzyli w społeczeństwie średniowiecznej Hiszpanii warstwę uprzywilejowaną. Urząd wielkiego mistrza gwarantował jego posiadaczowi książęce dochody i wysoką pozycję społeczną. Był więc przedmiotem sporów i walk pomiędzy możnymi, które zakończyły się w 1479 roku. Ostatnim wielkim mistrzem został wówczas Juan de Zuniga. W roku 1494, za zgodą papieża, król Ferdynand Aragoński połączył urząd wielkiego mistrza z koroną hiszpańską. Poza rozwiązaniem problemów z możnym zakonem, dało to monarchii olbrzymie dochody z 37 komandorii oraz 53 miast i wsi należących do zakonu. Ostatni wielki mistrz musiał abdykować, lecz w zamian otrzymał stanowisko arcybiskupa Sewilli.

Zakon został rozwiązany w 1835 r., ale pozostał królewski order Alcantara. Republika zniosła go w 1872 r., lecz w 1874 roku król Alfons XII znowu go przywrócił.

ZAKON ŚW. JAKUBA Z COMPOSTELI

Rycerski Zakon św. Jakuba od Miecza, Zakon Santiago

Ten trzeci z wielkich zakonów Hiszpanii, rozwinął się w drugiej połowie XII wieku z bractwa pokutujących rycerzy, którzy chronili pątników zdążających do Composteli, mającego siedzibę w Caceres w Estremadurze. Pomiędzy 1164 a 1170 rokiem, trzynastu rycerzy tego zgromadzenia przyłączyło się do zakonu kanoników regularnych z klasztoru Sant'Eloi w Lugo w Galicji, oferując im opiekę wojskową i przyjmując ich regułę augustiańską. Na pomysł użycia ich do walki z Maurami, pierwszy wpadł król Leonu Ferdynand II. Darował im jeden zamek i część zdobytych posiadłości. Jednak szybko hojniejszy okazał się król Alfons VIII z Kastylii; bractwo św. Jakuba osiedliło się tam w 1168 roku. W dniu 3 lipca 1175 roku, papież Aleksander III zatwierdził bractwo jako zakon rycerski. Celem zakonu była walka z Maurami, rozszerzanie władztwa królów chrześcijań-

erhood of San Julian de Pereiro as a chivalric order, giving them the Benedictine rule. Successive popes, especially Lucius III and Innocent III, had high hopes for the new order of Spanish knights, which they expressed by granting them additional church privileges and papal protection.

In 1213 the king of Leon captured the fortress of Alcantara from the Moors. He first granted it to the Order of Calatrava, but since it was too distant for them, he decided to grant it to the Brotherhood of San Julian. The change of seat led to a change in the name of the brotherhood, which henceforth became known as the Knights from Alcantara. At that time, with papal approval, they changed their rule to the Cistercian. In 1218, they formed a union with the Order of Calatrava. It was decided that the orders will maintain brotherly relations, and that the Grand Master of Calatrava will have the right to visit monastic houses of the Order of Alcantara. The reasons for this union are unclear, but it was probably intended to unite forces in the war against the Moors.

The participation of the Order of Alcantara in the *reconquista* won it vast territorial holdings, along with papal and royal privileges. The knights of rich and powerful order were a privileged group in medieval Spanish society. The office of Grand Master carried with it a princely income and high social prestige, so it became the subject of disagreements and conflicts among the powerful, which finally came to an end in 1479, when Juan de Zuniga became the last Grand Master. In 1494, with the agreement of the pope, King Ferdinand of Aragon united the office of Grand Master with the Spanish crown. Besides solving the problems of conflict with the powerful order, this gave the crown vast income from 35 commanderies and 53 cities and villages belonging to the order. The last Grand Master was forced to abdicate, but in return he received the post of archbishop of Seville.

The order was dissolved in 1835, but there remained the royal decoration of the Order of Alcantara. The Spanish republic abolished it in 1872, but King Alfonso restored it in 1874.

ORDER OF ST. JAMES OF COMPOSTELA

Santiago de la Espada

This third great order of Spain arose in the second half of the 12th century at Caceres in Estremadura, from a brotherhood of penitent knights who were protecting pilgrims on their way to Compostela. Between 1164 and 1170, 13 knights of this brotherhood joined the regular canons of the Sant'Eloi abbey in Lugo, Galicia, offering them military protection and accepting their Augustinian rule. King of Leon Ferdinand II first thought of the idea of using them in the fight against the Moors. He offered them a castle and part of whatever lands they could conquer. But King Alfonso VIII of Castile proved more generous, and the brotherhood of St. James moved there in 1168. On July 3, 1175, Pope Alexander III authorized the brotherhood as a chivalric order, with the objectives of fighting the Moors, extending the domain of Christian monarchs, evangelizing the conquered territories and providing hospitaller care. Thus,

skich oraz ewangelizacja zdobytych ziem i działalność szpitalnicza. Posiadali więc bracia św. Jakuba zadania takie same jak inne zakony rycerskie. Różnili się od nich tylko jednym szczegółem: mogli być żonaci. We wspólnotach klasztornych żyli zatem mężowie z żonami, które również należały do zakonu. Wychowaniem i edukacją dzieci rycerzy zakonnych zajmowali się bracia-duchowni. Każdy, kto złożył śluby zakonne i przyjął znak bractwa (czerwony krzyż w kształcie miecza z muszlą – symbolem pątników - na rękojeści), nie mógł już opuścić zakonu, ani przejść do innego.

W 1171 roku król Ferdynand Aragoński potwierdził ich prawa do zamku Caraces. W ciągu następujących lat zdobyli Badajoz, Morę, Fuentiduena a w 1174 roku przyznano im zamek Ucles, który był ich główną siedzibą przez cały okres średniowiecza. Przez cały czas tworzyli szpitale, również dla trędowatych, w całej chrześcijańskiej Hiszpanii.

Od XIV wieku istniał w Portugalii odłam zakonu św. Jakuba, mający siedzibę w Alcazar d'Ozal a następnie w Palmeli. Obecnie istnieje portugalski order św. Jakuba.

Zakon św. Jakuba, podobnie jak inne zakony rycerskie, był organizacją zagrażającą silnej władzy królewskiej. Jeszcze w końcu XV wieku mógł wystawić 400 ciężkozbrojnych rycerzy i 1000 kopijników. Była to zbyt wielka siła militarna i bogactwa zbyt duże, aby energiczna para władców katolickich, Ferdynand i Izabela, pozostawiła je bez kontroli monarchii. W 1493 roku urząd wielkiego mistrza rycerzy św. Jakuba został połączony z koroną hiszpańską.

Zakon istnieje do dzisiaj, a przyjęcie do niego odbywa się według starych reguł.

ZAKON MONTESA

Mały zakon Montesa był nie tylko najpóźniej założonym zakonem hiszpańskim, lecz był także terytorialnie ograniczony do królestwa Aragonii. Został założony po rozpadzie templariuszy w 1312 roku, w okresie przeciwstawienia się królów Aragonu i Portugalii połączeniu dóbr rycerzy świątyni z majątkami joannitów. Król Jaime II przekonał papieża, aby pozwolił mu na przegrupowanie posiadłości templariuszy w Aragonii i Walencji i uczynić je nowym zakonem, poświęconym Maryi, z siedzibą w Montesie. Nowe zgromadzenie zostało potwierdzone przez papieża Jana XXII 10 czerwca 1317 roku, i otrzymało regułę cysterską. 2 czerwca 1319 roku wielki mistrz zakonu Calatrava otrzymał prawo wizytowania domów zakonnych rycerzy z Montesy jako że pierwszymi, którzy utworzyli zakon, była grupa kalatrawen-sów-ochotników.

Pierwszym wielkim mistrzem został Guillermo d'Eril (w sumie zakon miał ich piętnastu). Ich znaczenie militarne nie było wystarczające aby popaść w konflikt z koroną i nie było postrzegane jako ten sam rodzaj zagrożenia, jakie stanowiły pozostałe trzy zakony. Bullą z 24 stycznia 1401, antypapież Benedykt XIII połączył Montesę ze starszym zakonem Świętego Jerzego z Alfamy.

the brothers of St. James had the same goals as other chivalric orders, but they had one difference: they could be married. The monastic houses were populated by knights with their wives, who were also members of the order. The upbringing and education of the knights' children was conducted by clerical brethren. Everyone who made monastic vows and accepted the emblem of the brotherhood (a red cross in the shape of a sword, with a seashell – a symbol of penitence – on the hilt) could not leave the order, nor transfer to another.

In 1171, King Ferdinand of Aragon confirmed their right to the castle of Caraces. In subsequent years they captured Badajoz, Mora, Fuentiduena, and in 1174 they were granted the castle of Ucles, which became their seat for the duration of the Middle Ages. Throughout this time they operated hospitals, also for lepers, in all of Christian Spain.

From the 14th century, a branch of the Order of St. James existed in Portugal, located first in Alcazar d'Ozal and later in Palmela. Currently, there exists a Portuguese decoration of the Order of St. James.

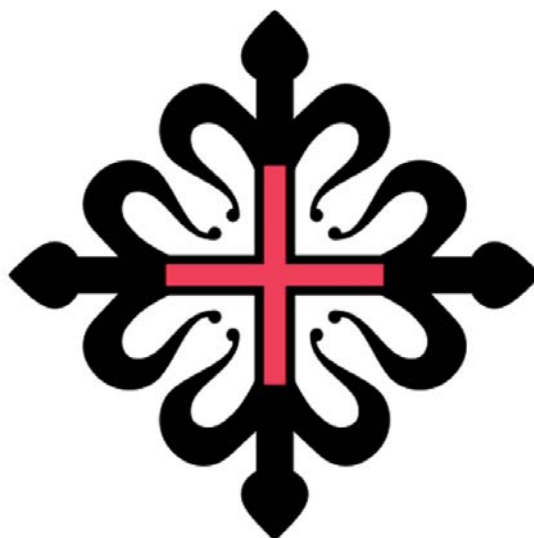
The Order of St. James, as other chivalric orders, was an organization that threatened royal authority. Even in the late 15th century, it could field 400 heavily armored knights and 1000 pikemen. This was too great a military force, and riches too great, for the Catholic monarchs Ferdinand and Isabela to leave outside of the control of the crown. In 1493, the office of the Grand Master of the Knights of St. James was united with the Spanish crown.

The order exists to this day, and admission is according to the old rules.

ORDER OF MONTESA

The small Order of Montesa was not only the latest of the Spanish orders, but was also limited to the territory of the Kingdom of Aragon. It was created after the dissolution of the Knights Templar in 1312, in the period of conflict between the kings of Aragon and Portugal and the unification of the property of the Templars with the Knights of St. John. King Jaime II convinced the pope to allow him to regroup the properties of the Templars in Aragon and Portugal into a new order, dedicated to the Virgin Mary, with a seat in Montesa. The new brotherhood was authorized by Pope John XXII on June 10, 1317, and was given the Cistercian rule. On June 2, 1319, the Grand Master of the Order of Calatrava was given the right of visiting the monastic houses of Montesa, since first founders of the Montesan Order were a group of volunteers of Calatravians.

Guillermo d'Eril became the first Grand Master – in total, there were 15 of them. Their military significance was not great enough to cause a conflict with the crown, and they were conceived to be the same sort of threat as were the other three orders. In a Papal Bull of January 24, 1401, the anti-pope Benedict XIII united Montesa with the older Order of St. George of Alfama.

ZAKON ŚW. JERZEGO Z ALFAMY

Został założony przez króla Aragonii Piotra II w 1201 roku jako religijny zakon rycerski dla uhonorowania Św. Piotra Apostoła, patrona królewskiego oraz dla uczczenia zwycięstwa nad Maurami. Główna siedziba zakonu mieściła się na zamku w Alfamie. Zakon miał regułę augustiańską, lecz została ona zatwierdzona przez papieża dopiero w 1372 roku. W tym momencie zakon liczył 6 członków. W 1399 roku antypapież Benedykt XIII połączył go z zakonem Montesy, inne źródła podają datę połączenia na rok 1401.

ZAKON AVIS lub Aviz

Uważa się, że zakon ten ma swoje początki w Milicji Rycerskiej, utworzonej za panowania króla Afonso Henriquesa (1128-1185) po roku 1166, aby zapewnić obronę niedawno ponownie zdobytego miasta Évora.

Około roku 1187 przyjął regułę i konstytucję zakonu Calatrava, i stał się znany pod nazwą Milicji Zakonu Calatrava z Évory. Rycerze byli zobowiązani do ślubów ubóstwa, czystości i posłuszeństwa oraz do walki z Maurami. Zakon trwał w regule benedyktyńskiej aż do 1187 roku, kiedy to przyjął regułę cysterską. Papież Celestyn III (1191-1198) potwierdził zakon w 1192 roku.

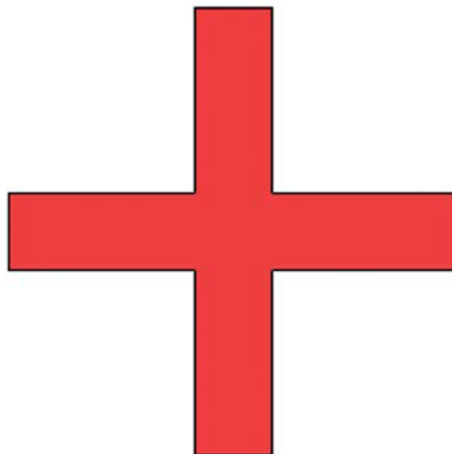
W 1211 roku król Portugalii Alfons II, przyznał Fernando Annesowi, wielkiemu mistrzowi Milicji z Evory, miasto Avis. Ten ufortyfikował miasto i wybudował zamek oraz konwent. Po ukończeniu prac fortyfikacyjnych, bracia z Evory przenieśli tutaj swoją siedzibę około roku 1223-1224. Od tego momentu Milicja stała się znana jako Zakon z Avis.

Bulla papieża Innocentego III - *Religiosis vitam eligentibus*, z 21 maja 1201, jest adresowana do *Magistro et fratribus Elborensis militiae, professis ordinem Calatravae*, potwierdza posiadłości zakonu w Portugalii, (które inne bulle uważały za należące do kalatrawensów) i udziela takich samych przywilejów, odpustów i immunitetów Braciom z Evory, identycznych jak kalatrawensom.

Królowie portugalscy ofiarowywali Zakonowi z Avis rozległe terytoria, zdobyte na Muzułmanach. Od początku XIII wieku, portugalscy rycerze zaczęli wybierać własnych wielkich mistrzów.

Po wstąpieniu na tron Jana I, kapituła Zakonu zebrała się w zamku Aviz 3 października 1387 roku, i wybrała na swego wielkiego mistrza Dom Fernando Rodriguesa de Siqueira bez interwencji mistrza Calatravy, i pod pretekstem, że Królestwo Kastylii uznało schizmatycznego papieża w Awinionie - Klemensa VII - poprosili Urbana VI, w Rzymie, aby uznał wybór bez potwierdzenia wielkiego mistrza w Calatrava, tak jak to stanowiły statuty Zakonu. Bonifacy IX zatwierdził wybór 9 listopada 1389 roku.

Kiedy wielki mistrz Calatravy - Don Gonzalo Núñez de

ORDER OF ST. GEORGE OF ALFAMA

It was founded in 1201 by King Pedro II of Aragon, as a chivalric military order to honor St. Peter the Apostle, the patron saint of the king, and to celebrate the victory over the Moors. The seat of the order was in the castle at Alfama. The order was under the Augustinian rule, but it was not approved by the pope until 1372, at which point the order had 6 members. In 1399 the anti-pope Benedict XIII amalgamated it with the Order of Montesa; other sources give the date of amalgamation as 1401.

ORDER OF AVIS (or Aviz)

It is believed that this order had its beginnings in the Militia of Knights created during the reign of King Afonso Henriques (1128-1195) after 1166, for the purpose of defending the newly-won city of Évora. Around 1187, the order accepted the rule and constitution of the Order of Calatrava, and became known as the Évora Militia of the Order of Calatrava. Knights were obliged to make vows of poverty, chastity and obedience, and to fight against the Moors.

The order maintained the Benedictine rule until 1187, when it adopted the Cistercian rule. Pope Celestine III (1191-1198) confirmed the order in 1192. In 1211, King Alfonso II of Portugal granted the city of Avis to Fernando Annes, Grand Master of the Évora Militia, who fortified the city constructed a castle and convent. Upon completion of the fortifications, around 1223-24 the brotherhood of Évora moved its seat to Avis, and became known as the Military Order of Avis.

The Papal Bull of Innocent III, *Religiosis vitam eligentibus* of May 21 1201, specifically addressed to *Magistro et fratribus Elborensis militiae, professis ordinem Calatravae*, confirms the order's possessions in Portugal (which several other bulls had considered as belonging to the Calatravians), and grants the Order of Avis the same privileges, liberties and immunities as those of Calatrava.

The kings of Portugal granted the Order of Avis extensive territories captured from the Moors. From the beginning of the 13th century, the knights began electing their own Grand Masters.

When King John I ascended to the throne, the chapter general of the order met in the castle at Avis on October 3, 1387, and elected Dom Fernando Rodrigues de Siqueira as Grand Master, without the approval of the Grand Master of Calatrava.

Citing the fact that the Kingdom of Castile had recognized the schismatic pope in Avignon – Clement VII – the order asked Pope Urban VI, in Rome, to recognize the election without the approval of the Grand Master of Calatrava, as was required by the rules of the order. Pope Boniface IX confirmed the election on November 9, 1389.

When the Grand Master of Calatrava, Don Gonzalo Núñez

Guzmán, przybył do Portugalii aby odwiedzić Zakon z Aviz, król Jan I nakazał mistrzowi z Aviz, Fernando Rodriguesowi de Sequeira, podjąć go ze wszystkimi honorami przysługującymi mu ze względu na rangę i jako gościa, ale nie przyjmując go jako przełożonego lub przeora.

Powstał długotrwały spór pomiędzy Królestwem Kastylii a wielkim mistrzem z Calatravy, którego władza zwierzchnia nie była uznawana przez rycerzy portugalskich, poprzez kolejne apele do Rzymu i do Soboru w Bazylei w 1436 roku. Spór zakończył się w 1440 roku, uznaniem niezależności Zakonów Św. Jakuba i z Aviz od Kastylii, bullą papieża Eugeniusza IV, za panowania króla Alfonsa V i regencji jego wujka, Pedra, Księcia Coimbr.

Po śmierci ostatniego wybranego mistrza - Fernão Rodriguesa de Sequeira, za panowania króla Duarte I, administracja Zakonu przeszła w gestię Rodziny Królewskiej, aż do roku 1551, kiedy została przyznana Koronie przez papieża Juliana III.

Order Avis jest dzisiaj portugalskim odznaczeniem państwowym.

ZAKON CHRYSYTA

Zakon Rycerzy Naszego Pana Jezusa Chrystusa

Sukcesor Zakonu Templariuszy w Królestwie Portugalii został utworzony bullą papieża Jana XXII *Ad ea ex quibus* z dnia 13 marca 1319 roku. Król Denis I (1261-1325) poprosił o utworzenie nowego zakonu w celu zastąpienia zlikwidowanego Zakonu Templariuszy. Pierwszym wielkim mistrzem został Gil Martins. Przyjął naturę religijnego zakonu rycerskiego, rycerze byli zobowiązani do złożenia ślubów ubóstwa, czystości i posłuszeństwa. Początkowo siedziba zakonu mieściła się w średniowiecznym mieście Castro Marim, w Algarve. Jednak w roku 1357, za panowania Piotra I (1357-1367) zakon przeniósł się do miasta Tomar, dawnej siedziby templariuszy w Portugalii, za rządów Nuno Rodriguesa - szóstego Wielkiego Mistrza Zakonu.

Jego ostatnim wybranym mistrzem był Lopo Dias de Sousa, który zmarł w roku 1417. W tym czasie król Jan I (1385-1433), ożeniony z królową Filipą Lancaster, poprosił papieża o urząd Gubernatora zakonu w imieniu swojego trzeciego syna księcia Henryka, zwanego „Żeglarzem” (1394-1460). W roku 1420 książę Henryk przejął, za zgodą papieską, administrację zakonu z tytułem Gubernatora, rozpoczynając w ten sposób wspaniały okres w historii Zakonu, łącząc jego losy z odkryciami geograficznymi.

Podczas piastowania urzędu w zreformowanym w 1449 roku przez biskupa Lamego, Jana, zakonie, Henryk, za zgodą papieża Eugeniusza IV, zyskał następcę w osobie adoptowanego syna księcia Ferdynanda, syna zmarłego w 1470 roku Edwarda I.

W roku 1484 Emmanuel, książę Beja, został XI Gubernatorem Zakonu i w końcu Wielkim Mistrzem z nadania bulli Leona X *Constante fide*, (30 czerwca 1516) po wstąpieniu na tron Portugalii w 1495 roku.

Order Chrystusa jest dzisiaj portugalskim odznaczeniem państwowym.

de Guzmán, came to Portugal to visit the Order of Avis, King John I directed the Grand Master of Avis, Dom Fernando Rodrigues de Siqueira, to receive him with all due honors such a highly placed personage, but to treat him as a guest and not a superior or prior.

A long-running dispute arose between the Kingdom of Castile and the Grand Master of Calatrava, whose authority was not authorized by the Portuguese knights, generating numerous appeals and counter-appeals to Rome and to the Council of Basle in 1436. The dispute ended in 1440 when a Papal Bull by Eugene IV recognized the independence of the Orders of St. James and of Avis from Castile, during the reign of King Afonso V and the regency of his uncle D. Pedro, Duke of Coimbra.

After the death of Grand Master D. Fernão Rodrigues de Sequeira, the order was administered by the royal family, until it was conceded to the crown by Pope Julian III in 1551.

Today, the Order of Avis is a Portuguese national decoration.

ORDER OF THE KNIGHTS OF CHRIST

This successor to the Order of Knights Templar in Portugal was created by a Bull of Pope John XXII, *Ad ea ex quibus*, of March 13, 1319. King Denis I (1261-1325) asked that a new order be formed for the purpose of replacing the suppressed Order of Templars. Gil Martins became the first Grand Master. The order took the typical structure of a chivalric order – knights were obliged to make vows of poverty, chastity and obedience. Its first seat was the city of Castro Marim in Algarve.

But in 1357, during the reign of Peter I (1357-1367) and the sixth Grand Master Nuno Rodrigues, the order moved to the city of Tomar, the former seat of the Templars in Portugal.

The last elected Grand Master was Lopo Dias de Sousa, who died in 1417. At that time, King John I (1385-1433), married to Phillipa Lancaster, asked the pope to bestow the title of Governor of the order on his third son, Prince Henry, known as “the Navigator” (1394-1460). In 1420 Prince Henry, with the approval of the pope, took

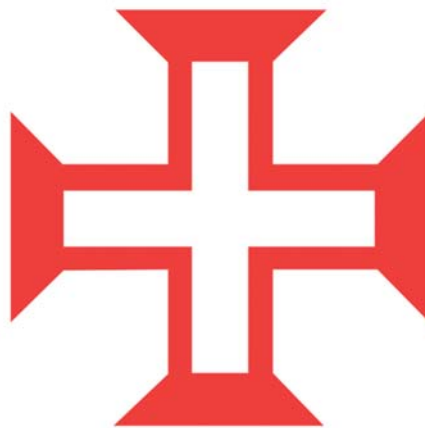
over the administration of the order with the title of Governor, thus beginning a magnificent period in the order’s history, tying its fate to the great wave of geographic exploration and discovery.

In 1449, John, the bishop of Lamego reformed the order. Prince Henry gained a deputy, with the approval of Pope Eugene IV, in the person of his adopted son Prince Ferdinand, son of King Edward I who died in 1470.

In 1484, Emmanuel, Duke of Beja, became the 11th Governor of the order and a year later ascended to the throne of Portugal. Subsequently, he became Grand Master on the basis of a Bull of Leo X, *Constante fide*, of June 30, 1516.

Today, the Order of Christ is Portuguese national decoration.

(Translated by Tadeusz Mirecki)

Nowe wyzwanie

A new challenge

Dopiero co, w zeszłym roku, zakończyliśmy budowę i uruchomiliśmy Maltańskie Centrum Pomocy Niepełnosprawnym Dzieciom i Ich Rodzinom w Krakowie, na Woli Justowskiej, a już zarząd Fundacji Polskich Kawalerów Maltańskich w Poznaniu wysunął inicjatywę budowy nowej siedziby naszej przychodni onkologicznej. (red.)

Historia powstania Specjalistycznej Przychodni Onkologicznej przy Parafii p.w. św. Jana Jerozolimskiego w Poznaniu.

- 6 maja 1170 roku przy kościele św. Michała założono (wg Długosza) szpital-hospicjum
- W 1187 roku książę Mieszko III Stary oraz biskup poznański Radwan sprowadzili do jego obsługi joannitów. Od tego czasu kościół otrzymuje nowy tytuł św. Jana Jerozolimskiego
- Przepuszczalnie szpital był utrzymywany do 1832 roku, kiedy pozostał zlikwidowany na mocy postanowienia władz pruskich
- Podczas obchodów 800-lecia sprowadzenia joannitów do Poznania, postanowiono nawiązać do chlubnych tradycji i stworzyć na terenie parafii p.w. św. Jana Jerozolimskiego placówkę służby zdrowia (akceptacja abp Jerzego Stroby i Prezydenta ZPKM Jana hr. Badeniego)

It was only last year that we finished constructing and began operations of the Maltese Center for Assistance to Handicapped Children and Their Families in the Wola Justowska district of Kraków, and already the Board of the Foundation of Polish Knights of Malta in Poznań is beginning an initiative to build a new facility for our oncological out-patient clinic there. (ed.)

History of the founding of the Specialized Oncological Out-Patient Clinic at the Parish of St. John of Jerusalem in Poznań.

- May 6, 1170: according to historian Jan Długosz (1415-1480), a hospital – hospice was established at the Parish of St. Michael.
- 1187: Prince Mieszko III the Elder, with Bishop Radwan of Poznań, bring the Knights of St. John to service the hospital. From that time, the church was renamed St. John's of Jerusalem.
- The hospital operated until 1832, when it was closed by the occupying Prussian authorities.
- 1987: During observances of the 800th anniversary of the arrival of Knight of St. John in Poznań, it was decided to continue the glorious tradition and to create a health care facility at the Parish of St. John of Jerusalem. This was approved by Abp. Jerzy Stroba and President of ZPKM Jan Count Badeni.

- 20.04.1993-inauguracja działania Przychodni Onkologicznej (kierownikiem zostaje dr med. Grażyna Zengteler-dama maltańska)
 - 11.01.1994 r. Specjalistyczna Przychodnia Onkologiczna „Pomoc Maltańska” decyzją Wojewody Wielkopolskiego zostaje wpisana do rejestru niepublicznych zakładów służby zdrowia
 - Rocznie przychodnia diagnozuje i leczy nieodpłatnie ponad 5000 pacjentów
 - Realizacja zadań przychodni możliwa dzięki pracy około 60 wolontariuszy-lekarzy, pielęgniarek, techników oraz pracowników administracji.
 - Gabinety lekarskie: onkologiczny, ginekologiczny, radiologiczny, internistyczny, kardiologiczny, pulmonologiczny, psychiatryczny, chirurgiczny oraz pracownia patomorfologiczna. (Maciej Koszutki)
- April 4, 1993: inauguration of operations at the Oncological Out-Patient Clinic. The first Director was Dr. Grażyna Zengteler, DM.
 - January 11, 1994: By decision of the Governor of Wielkopolska Province, the „Maltese Aid” Oncological Outpatient Clinic is listed in the register of non-public health care facilities.
 - Each year, the Clinic diagnoses and treats, at no charge, over 5000 patients.
 - Accomplishing the Clinic’s objectives is made possible by the work of about 60 volunteers: physicians, nurses, technicians, administrative staff.
 - Medical departments: oncology, gynecology, radiology, internal medicine, cardiology, pulmonary medicine, psychiatry, surgery, pathomorphology. (Maciej Koszutki)

(Translated by Tadeusz Mirecki)

Poniżej przedstawiamy plany budowy i apelujemy o jej wsparcie. (red.)

Here we provide the plan of the new building, and appeal for your support. (ed.)

Lp.	Pomieszczenie	pow. (m ²)
-1.1	Komunikacja	9,73
-1.2	Kotłownia	8,65
-1.3	Korytarz	6,12
-1.4	Archiwum	5,25
-1.5	Archiwum	21,76
-1.6	Poczekalnia	27,06
-1.7	Pom. Socjalne	15,54
-1.8	Gabinet Histopatologii i Cytologii	16,16
-1.9	Przebiernia	2,90
-1.10	Gabinet Densytometrii	16,16
-1.11	Przebiernia	2,90
-1.12	Magazyn na materiały czyste	12,77
-1.13	Magazyn na materiały jednorazowe	16,97
-1.14	Pom. do magazynowania materiałów zużytych	3,59
-1.15	WC personelu	4,45
-1.16	WC	4,45
-1.17	Pokój do opisu badań radiologicznych	13,11
-1.18	Magazyn	2,53
	SUMA	190,01

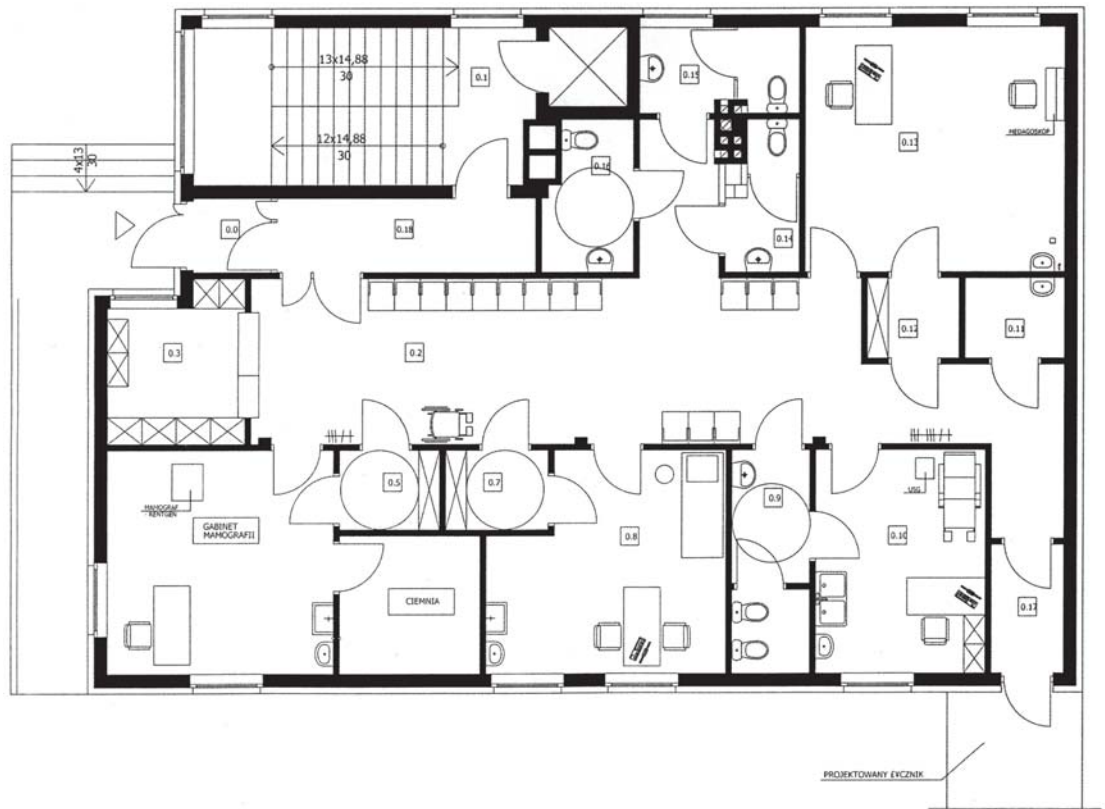
O.n.	ChamberArea	m ² Area	ft
-1.1	Stairwells	9,73	104,7
-1.2	Heating plant	8,65	93,1
-1.3	Hallway	6,12	65,9
-1.4	Archive storage	5,25	56,5
-1.5	Archive storage	21,76	234,2
-1.6	Waiting room	27,06	291,3
-1.7	Social room	15,54	167,3
-1.8	Histopathology and Cytology treatment room	16,16	173,9
-1.9	Changing room	2,90	31,2
-1.10	Densytometrics room	16,16	173,9
-1.11	Changing room	2,90	31,2
-1.12	Storage for clean items	12,77	137,5
-1.13	Storage for disposable items	16,97	182,7
-1.14	Storage for used items	3,59	38,6
-1.15	Restroom: Staff	4,45	47,9
-1.16	Restroom: Public	4,45	47,9
-1.17	Radiology description room	13,11	141,1
-1.18	Storage	2,53	27,2
	TOTAL AREA	190,01	2046,1

PIWNICA
BASEMENT

Lp.	Pomieszczenie	pow. (m ²)
0.0	Przedsiónek	2,09
0.1	Komunikacja	9,73
0.2	Poczekalnia	49,67
0.3	Recepcja	7,38
0.4	Gabinet mammografii	18,49
0.5	Przebiernia	2,89
0.6	Ciemnia	7,07
0.7	Przebiernia	3,00
0.8	Gabinet ogólny onkologiczny	17,43
0.9	Kabina higieny osobistej	6,30
0.10	Gabinet badań ginekologicznych	13,83
0.11	Schowek porządk.	2,90
0.12	Przebiernia	2,68
0.13	Gabinet radiodiagnost. USG+pobieranie materiałów PCJ	23,16
0.14	WC damskie	3,50
0.15	WC personelu	4,82
0.16	WC NP	4,60
0.17	Przedsiónek	3,40
0.18	Korytarz	6,97
	SUMA	189,91

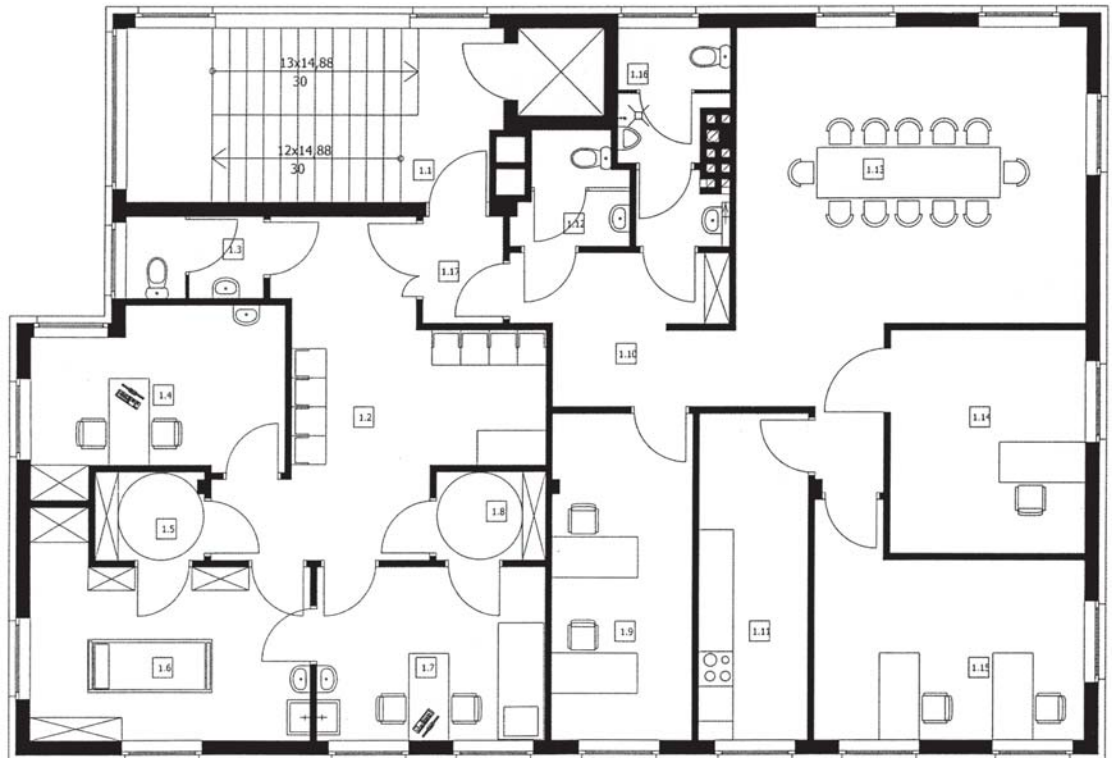
O.n.	ChamberArea	m ² Area	ft
0.0	Foyer	2,09	22,5
0.1	Stairwells	9,73	104,7
0.2	Waiting room	49,67	534,6
0.3	Reception	7,38	79,4
0.4	Mammography room	18,49	199,0
0.5	Changing room	2,89	31,1
0.6	Darkroom	7,07	76,07
0.7	Dressing room	3,00	32,28
0.8	Oncology room	17,43	187,6
0.9	Personal hygiene room	6,30	67,8
0.10	Gynecology room	13,83	148,9
0.11	Janitor's closet	2,90	31,2
0.12	Changing room	2,68	28,8
0.13	Facility for radiological diagnosis, ultrasonograms and fine needle biopsies	23,16	249,3
0.14	Restroom, Women's	3,50	37,7
0.15	Restroom, Staff	4,82	51,9
0.16	Restroom, Handicapped	4,60	49,5
0.17	Anteroom	3,40	36,6
0.18	Hallway	6,97	75,0
	TOTAL AREA	189,91	2044,2

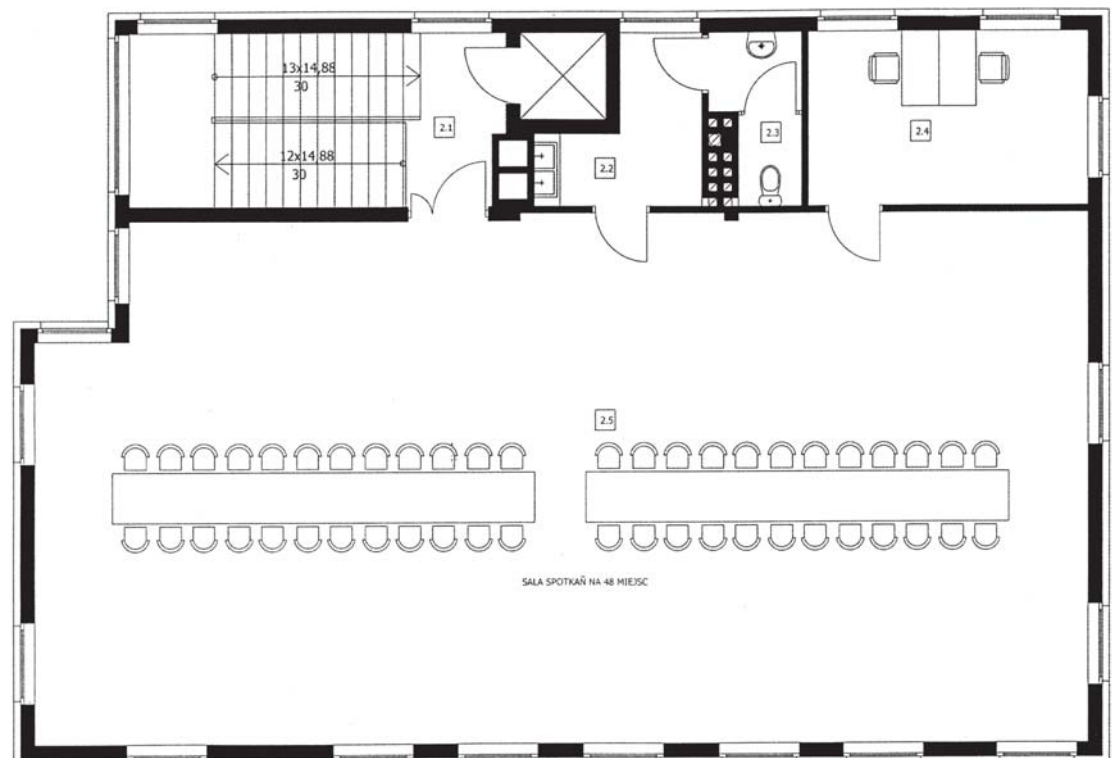
PARTER
GROUND FLOOR

L.p.	Pomieszczenie	pow. (m ²)
1.1	Komunikacja	9,73
1.2	Poczekalnia	21,03
1.3	WC ogólne	3,37
1.4	Psychiatra	12,09
	Psycholog	
1.5	Przebieralnia	2,90
1.6	Gabinet zabiegów chirurgicznych	15,63
1.7	Gabinet badań chirurgicznych	11,91
1.8	Przebieralnia	2,90
1.9	Biuro	13,74
1.10	Przedsiónek	14,52
1.11	Pom. Socjalne	10,71
1.12	WC damskie	3,40
1.13	Sala spotkań	31,33
1.14	Biuro	13,07
1.15	Biuro	15,88
1.16	WC męskie	6,04
1.17	Korytarz	2,56
	SUMA	190,81

O.n.	ChamberArea	m ² Area	ft
1.1	Stairwells	9,73	104.7
1.2	Waiting room	21,03	226.4
1.3	Restroom	3,37	36.3
1.4	Psychiatry & Psychology	12,09	130.1
1.5	Changing room	2,90	31.2
1.6	Surgical procedures room	15,63	168.2
1.7	Surgery examination room	11,91	128.2
1.8	Changing room	2,90	31.2
1.9	Office	13,74	147.9
1.10	Anteroom	14,52	156.3
1.11	Social room	10,71	115.3
1.12	Restroom, Women's	3,40	36.6
1.13	Meeting room	31,33	337.2
1.14	Office	13,07	140.7
1.15	Office	15,88	170.9
1.16	Restroom, Men's	6,04	65.0
1.17	Hallway	2,56	27.6
	TOTAL AREA	190,81	2053.8

I PIĘTRO
2nd FLOOR

II PIĘTRO
3rd FLOOR

L.p.	Pomieszczenie	pow. (m ²)
2.1	Komunikacja	9,73
2.2	Pom.socjalne	6,17
2.3	WC	4,00
2.4	Biuro	14,63
2.5	Sala spotkań	164,06
	SUMA	198,59

L.p.	ChamberArea	m ² Area	ft
2.1	Stairwells	9,73	104.7
2.2	Social room	6,17	66.4
2.3	Restroom	4,00	43.1
2.4	Office	14,63	157.5
2.5	Conference room	164,06	1765.9
	TOTAL AREA	198,59	2137.6

Nowy budynek przychodni stanie obok dawnego, należącego do parafii ś.w. Jana Jerozolimskiego, na około 800 m² parceli podarowanej nam przez J. E. Księdza Arcybiskupa Stanisława Gądeckiego Metropolitę Poznańskiego. (red.)

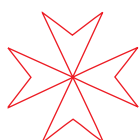
The new building will rise alongside the existing one belonging to the Parish of St. John of Jerusalem, on a lot of about 800 m² given us by H.E. Stanisław Gądecki, Metropolitan Archbishop of Poznań. (ed.)

(Translated by Tadeusz Mirecki)

FUNDACJA POLSKICH KAWALERÓW MALTAŃSKICH „POMOC MALTAŃSKA”

Bank PKO SA | Oddz. Poznań
 PLN 20 1240 4747 1111 0000 1849 4846
 EUR 62 1240 1747 1978 0000 1849 4875

Biuletyn Związku Polskich Kawalerów Maltańskich Suwerennego Rycerskiego Zakonu Szpitalników Św. Jana Jerozolimskiego zwanego Rodyjskim i Maltańskim i Pomocy Maltańskiej;

www.zakonmaltanski.pl

REDAKCJA: Jacek Jarnuszkiewicz,

ADRES REDAKCJI: Polska, 32-100 Proszowice, Kowary 78, e-mail: jacek.jarnuszkiewicz@gmail.com;

SKŁAD I ŁAMANIE: SGiR „RASTEREK” Marta Bukowczan, 32-082 Bolechowice, ul. Winnica 38,

tel./fax (+48 12) 637-59-97, e-mail: rasterek@kompi.com.pl ; www.rasterek.pl